

ล้นใจรัก

ลักษณะปรีชา

ล้นใจรัก

โดย ลักษณะปรีชา

ราคา 320 บาท

ลำดับที่ 220

ISBN 978-616-00-1273-2

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : วิลาสินี จันทร์กิตติวัฒน์ พิสูจน์อักษร : ธนตรา ทิพนกนก

ออกแบบปก : วะชิ จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภักชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญญภัทร์ พองไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สันฐ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิมพ์ด้วย
กระดาษกอนอบสายตากอินรีด
www.greenread.com

คำ่านักเขียน

สวัสดิค่านักอ่านที่น่ารัก ทั้งขาเก่าเจ้าประจำและท่านที่เพิ่งได้อ่าน
นิยายของลักษณะปริชาเป็นครั้งแรก หลังจากเขียนนิยายเซต ‘มาเฟีย เลีย ป่า’
ของพืมหาจบ ดิฉันก็เห็นสมควรส่งหนุ่มสาวดอกไม้ซึ่งเป็นพี่ๆ ของพืมหาเข้าหอ
เป็นลำดับต่อไป เซต ‘The One and Only you’ ประเดิมเรื่องแรกด้วยสั้นใจรัก

หลังจากที่วางตัวละครไว้ในนิยายเรื่องก่อนหน้าในนามปากกา ‘ทักษา-
วาริ’ มาตั้งแต่ปี 2554 และเกริ่นถึงเล็กๆ ในเล่มของพืมหา ในที่สุดก็ถึงคิวของ
คาวิและบุษบา เนื้อเรื่องไม่ได้มีเนื้อหาเคร่งเครียดหรือมีปมอะไรมากมาย
มุ่งเน้นให้อ่านกันสบายๆ แกล้มรอยยิ้มกันอีกเล็กน้อย อาชีพของพระเอกเป็น
อาชีพที่เห็นจากคนใกล้ตัว การเลี้ยงโคประกวดสายพันธุ์อินดูบราซิลดูจะมีมาก
ในประเทศเรา นับเป็นความชื่นชอบส่วนบุคคล ส่วนนิยายในลำดับต่อไปจะเป็น
เรื่องของ อัณฐัน การเกิดและเจริญ พุทธชาติ ซึ่งเล่มสุดท้ายจะเป็นเล่มจบ
ของรุ่นลูกตระกูลฟาเบรกลาส

อนึ่งมีนักอ่านหลายท่านทักท้วงว่าทำไมไม่แต่งหนุ่มสาวตระกูลวงศ์
บุษบาหรือตระกูลอื่นๆ บ้าง ดิฉันก็เคยรู้สึกสงสัยเหมือนกัน ฮา... หรือเราจะ
รักลำเอียง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับพลอตและแรงบันดาลใจที่บรรเจิดใน
ขณะนั้น จึงขอฝากหนุ่มสาวดอกไม้รุ่นลูกที่เหลืออีกสี่คนของตระกูลฟาเบรกลาส
ไว้ด้วยค่ะ ส่วนรุ่นหลานๆ อย่างมหาจูเนียร์ (มหาเศรษฐี มหาศาล และ
มหานิยม) และดาราพรรณรายกับเปลวสุริยัน คงต้องรอติดตามกันต่อไป

สุดท้ายนี้ขอฝากนิยาย สั้นใจรัก เอาไว้ในอ้อมกอดอ้อมใจของนักอ่าน
ด้วยนะคะ ขอขอบคุณนักอ่านหลายๆ ท่านที่คอยให้กำลังใจและอุดหนุนผลงาน
กันเรื่อยมา เพราะคุณ...จึงทำให้ดิฉันมีวันนี้ ขอขอบคุณสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาส
ตีพิมพ์ผลงาน ขอขอบคุณกอง บก. ที่ช่วยขัดเกลาผลงาน และขอบคุณครอบครัว
ที่คอยอยู่เคียงข้างเสมอ...

ด้วยรักและขอบคุณ

ลักษณะปริชา

You make me encouragement.

“ผมไม่อนุญาตให้ใครมาอยู่ที่บ้าน” เสียงหัวนจัดดังขึ้น
มันต่ำจนเกือบเป็นคำราม สาวดอกไม้แอบขมลูก

“ก็แค่พยาบาลผู้เสียชีวิต คุณต้องมีคนดูแลนะคะ” เธอ
พยายามกล่อมเขาด้วยเหตุผล

“ก็คุณไง!”

“ไม่ค่ะ ฉันไม่ใช่พยาบาล ฉันไม่รู้อะไรเกี่ยวกับการดูแล
คนป่วย แล้วอีกอย่างก็คือคุณต้องทำกายภาพบำบัด” เธอได้กลับ
อย่างไม่ลดละ

“ป๋าทำ ป๋าเอาใครทั้งนั้นด้วย”

คนนั่งบนวีลแชร์ตวาดลั่น หลุดภาษาท้องถิ่นออกมา มัน
ไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกกลัวเลยสักนิด เพราะประโยคต่อมาทำให้เธอ
ตัวแข็งทื่อ รู้สึกเหมือนโดนจับโยนเข้าห้องแช่แข็ง

“ผมจะ ‘เอา’ คุณคนเดียว!!” คำวิประกาศเจตนาอย่าง
ชัดเจน ความอดทนของหญิงสาวพุ่งสูงแตะเพดาน

“ไอ้ถึกบ้า!! คนหยาบคาย!!” พุดจบเธอก็ปิดหุ้หวีงหนีขึ้น
ห้อง ทิ้งให้คนป่วยนั่งแน่นิ่งไว้กินอยู่นานสองนาน

ล้นใจรัก

บทนำ

ทุกคนต่างมีความฝัน ฉันนั้นก็ฝัน...ฝันว่าสักวันจะมีโอกาส
ออกเดินทางท่องเที่ยวตามลำพังสักช่วงระยะเวลาหนึ่ง!

‘บุษบา ฟาเบรกลาส วงศ์บุษบา’ นั่งหน้าจอยอยู่บนโซฟาสีครีม
โดยมีผู้เป็นพ่อ นั่งจ้องตาเหม็งอยู่ฝั่งตรงข้าม

‘ฟาบีโอ’ รู้สึกเหมือนว่าตัวเองกำลังจะสูญเสียแก้วตาดวงใจ ไม่ก็
โดนลูกสาวที่ทั้งรักทั้งหวงพูดประโยคบาดลึกทำร้ายจิตใจ ร้ายที่สุดเห็น
จะเป็นเรื่องที่เขารู้สึกว่าหัวใจกำลังมีเลือดไหลซิบๆ สีหน้าสุดโศกของ
ผู้เป็นพ่อทำให้สาวดอกไม้นัยน์ตาวอยอย่างอึดอัด เธอหันไปส่งสายตาออกนอกบ้าน
ผู้เป็นแม่ ลีลาวดีได้แต่ส่ายหน้าให้ทำที่เกินจริงของสามี

“ให้ลูกไปเถอะค่ะ ฟาบี” ผู้เป็นภรรยาเกลี้ยกล่อม

“นะคะคุณป้า เดหลีสัญญาว่าจะรีบกลับ” บุษบาอดเบาๆ

“แต่ป้าเป็นห่วง...” คนห่วงลูกไม่ยอมใจอ่อนง่าย ๆ

บุษบาทำหน้าเมื่อย คุณป้าก็เป็นเสียอย่างนี้ เรื่องห่วงหวงลูกสาว
ไม่มีใครเกิน ที่เธอต้องมานั่งพร่ำขอวันนี้เพราะอยากหาเวลาไปพักผ่อน
บ้าง และมันก็เป็นความใฝ่ฝันของเธอ ที่จะเดินทางเพียงคนเดียวโดยไม่มี
บอดีการ์ดคุ้มกัน เธอเติบโตมาท่ามกลางครอบครัวที่อบอุ่นจนเกือบร้อน
มีพี่น้องด้วยกันแปดคน ผู้หญิงสี่ ผู้ชายสี่ เธอเป็นคนที่สอง และเป็นคนเดียว

ที่ตัวเล็กที่สุดในบ้าน ใบหน้าเรียวสวยบ่งบอกเชื้อสายผสมระหว่างสเปน ไทย และลาว รูปร่างอ่อนแอ้นบอบบางคล้ายผู้เป็นแม่ เรือนผมดำสลวย แต่ดวงตาเป็นสีฟ้าเหมือนผู้เป็นพ่อ หญิงสาวมีอุปนิสัยเรียบร้อย ชอบทำอาหาร ทั้งหมดทั้งมวลที่รวมอยู่ในตัวบุษบาทำให้ฟาปิโอเกิดความห่วงใยให้ลูกสาวคนนี้นี้น่ามากกว่าคนอื่น ๆ

“ให้เดหลีลองเดินทางคนเดียวบ้างเถอะค่ะ” คนเป็นแม่ย้ำขอให้ อย่างรู้ใจ ลีลาวดีย้ายมานั่งข้างลูกสาว บ่งบอกว่าเลือกจะอยู่ข้างไหน หล่อนรู้ว่าฟาปิโอหวั่นถนอมลูกคนนี้นี้น่าขนาดไหน ด้วยเพราะมีเรือนร่าง อ่อนแอ้นบอบบาง มิหนำซ้ำยังชอบทำอาหารเหมือนหล่อนแถมยังมี อุปนิสัยเรียบร้อย ต่างกับพี่ๆ น้องๆ คนอื่นๆ ที่แก่นแข็งแรงริ้วร่า ชยัน พากันสร้างวีรกรรมกันอยู่ไม่ขาด บุษบาเลยกลายเป็นคนโปรดของฟาปิโอ ไปโดยไม่รู้ตัว

“ลูกไม่เคยเดินทางคนเดียวนะ ลีลา” ฟาปิโอหันไปบอกภรรยา พยายามไม่สบแวตาดอดอันของลูกสาว จะให้เขาอนุญาตง่าย ๆ นั้น ไม่มีทาง ทำทางอ้อมต่อโลกของลูกสาว ทำให้เขารู้สึกเป็นห่วงยิ่งนัก

“เดหลีดูแลตัวเองได้ค่ะ ไปแค่เมืองไทยเอง อีกอย่างทางไปบ้าน พี่รักก็ไม่ได้เปลี่ยวอะไร” เสียงหวานดังแทรกขึ้น “พอลงเครื่องแล้ว เดหลี จะให้รักที่สนามบินไปส่งเลย ไม่อันตรายหรอกค่ะคุณป้า นะคะ...ให้เดหลี ไปนะคะ”

“แต่ป้าห่วงหนู รู้สึกใจหายอย่างบอกไม่ถูก” คนเป็นพ่อบอก

“ฟาปิ! พุดอะไรอย่างนี้คะ เป็นกลางไม่ได้เลย” ลีลาวดีอดแหงไม่ได้

“ผมรู้สึกใจหายจริงๆ” ฟาปิโอหันไปย้ำกับภรรยา ก่อนจะลุกขึ้น เดินไปโอบกอดแม่ของลูก หวังอดอดอันให้เปลี่ยนใจมาอยู่ข้างตัวเอง กระนั้นผู้เป็นภรรยาก็ทำได้คล้ายตามสัณนิธิต ยังคงพร่ำบ่นเรื่องที่เขาวง และห่วงลูกจนเกินพอดี

บุษบาเอนตัวพิงพนักโซฟา ใบหน้าเปื้อนรอยยิ้มน้อยๆ ภาพคุณป้า

อดดื้อนผู้เป็นแม่ช่างดูน่ารักนัก เธอเห็นภาพแบบนี้มาตั้งแต่จำความได้
และมันก็ฝังลึกลงในใจ หญิงสาวหวังว่าสักวันจะได้พบ ‘รักแท้’ อยากจะมี
แฟนน่ารักและอบอุ่นเหมือนอย่างผู้เป็นพ่อ

1

คาวิ มากบารมี

รักเหมือนโคถึกที่คึกพิโรธ...ความรักเช่นนั้นให้โทษ จะไปโกรธ
โทษรักไม่ได้ ไม่ใช่บุพเพสันนิวาสแน่ไฉไร รักจึงได้แรมรา...¹

รถประจำทางสีแดงจอดเทียบบริมฟุตบาท เสียงเพลงดังมาจาก
ตอนหน้าของรถ หญิงสาวร่างเล็กในชุดเดรสสีหวานก้าวลงจากรถ บุชบา
ใช้มือลูบเนื้อผ้าที่ยับย่นเพราะนั่งเป็นเวลานาน ก่อนจะลากกระเป๋าใส่เดียว
กับชุดเข้าไปในศาลาสำหรับนั่งพัก ตรงข้ามเป็นถนนสองเลนที่มุ่งเข้าสู่
หมู่บ้าน ริมทางมีห้องแถวเปิดติดๆ กันหลายคูหา ดวงตาสีฟ้ากวาดมอง
ป้ายบอกทาง

บ้านดงมะเฟือง

เธอรีบอ่านทวนอีกรอบให้แน่ใจ พอรู้ว่าลงผิดที่ก็แทบอยากจะ
กรีดร้อง...เธอต้องการไปหมู่บ้านดงมะไฟต่างหากเล่า เอ็นดอกรักตั้งอยู่
ที่นั่น แต่มีคนขับส่งเธอลงที่ไหนกันหญิงสาวพยายามคิดทบทวน เธอนั่ง
รถทัวร์จากกรุงเทพฯ ไปลงที่บริษัทขนส่งในตัวจังหวัดตอนเช้าตรู่ แล้ว
ก็หารถประจำทางเพื่อมาหมู่บ้านดงมะไฟ เธอถามคนขับเรียบร้อยแล้ว

¹ เพลงบุพเพสันนิวาส ขับร้องโดย ประพนธ์ สุนทรจามร

ว่ารถผ่านหมู่บ้านดงมะไฟหรือไม่ ชายแก่คนนั้นก็พยักหน้าหงึกๆ

ป้ายบอกชื่ออำเภอตอนรถวิ่งผ่าน ทำให้บุษบามั่นใจว่ามาถูกทางแล้ว แต่ลงผิดหมู่บ้าน มะเฟืองมะไฟ เป็นชื่อผลไม้ขึ้นต้นด้วย ‘มะ’ เหมือนกัน หวังว่ามันคงจะอยู่ติดกัน หญิงสาวเหลียวมองรอบตัว แล้วหันไปอ่านป้ายตรงทางเข้าหมู่บ้านอีกครั้ง ใกล้กันมีป้ายโฆษณา ป้ายหาเสียงและป้ายบอกชื่อฟาร์ม

มากบารมีฟาร์ม ท้ายตัวอักษรมีรูปโคพันธุ์ตัวใหญ่ หูยาว

บุษบาตั้งใจเดินข้ามถนนไปถามทางร้านค้าซึ่งอยู่ห่างออกไป ติดกันมีร้านซ่อมมอเตอร์ไซด์ เด็กในร้านกำลังบิดคันเร่งเสียงดังระงมทีเดียว หญิงสาวพาตัวเองออกจากศาลา ชุตและกระเป๋าสีเดียวกันเป็นที่เตะตาผู้คนแถวนั้น พวกแก้มवलแดงกำเพราะไอแดด มากไปกว่านั้นเธอกำลังอับอาย แน่นนอนว่าเดรสสีหวานจากห้องเสื้อชื่อดังของโลกต้องเป็นที่สะดุดตาผู้คนอย่างแน่นอน ไม่ใช่เพราะราคาค่างวดของมัน แต่เพราะความงาม...มั้ง ดวงตาสีฟ้าเหลือบมองแม่ค้ากล้วยبزึงคนหนึ่ง

‘ใช่หรือเปล่าละ’ หญิงสาวรู้สึกกังขาว่าผู้คนมองเธอด้วยสาเหตุใดระหว่าง...งามกับเพี้ยน?!

“คุณป้าคะ...” บุษบาปิดเรื่องชุดออกไปแล้วเดินตรงเข้าไปถามหญิงร่างท้วมที่นั่งอยู่หน้าร้านขายของชำ

“ว่าไฉนงั้นหนูคนสวย”

กำลังทำเล่นเอาคนถามรู้สึกเขิน เธอไม่ได้หลงตัวเองแต่อย่างใด แต่ไม่คุ้นชินที่มีคนเรียกแบบนี้ ปกติตอนออกงานกับครอบครัว พี่สาวและน้องสาวอีกสองคนของเธอมักจะเป็นที่จับตามองมากกว่า บัวสวรรค์ อัญชัน และการะเกด ทั้งสามคนเป็นหญิงเก่ง ทุกคนสานต่อธุรกิจของคุณป้า มีเพียงเธอคนเดียวที่ชอบทำอาหารเหมือนแม่

ครั้งหนึ่งเธอเคยทำงานเป็นเซฟที่โรงแรมในเครือฟาเบรกลาสแต่

ทำได้แค่หนึ่งปีก็มีอันต้องออกเพราะเพื่อนร่วมงานดันบ๊ิงเธอและเดินหน้า
จิบตะจนหน้ายับ เอ้อ ที่ว่าหน้ายับ นี่เพราะฝีมือคุณป้าและน้องชาย
ฝาแฝดสามคนสุดท้อง เพื่อความสงบสุขของคนรอบตัว บุชบาจึงออกมา
อยู่บ้านเป็นเพื่อนแม่และคุณป้า

เธอเลยกลายเป็นลูกสาวที่ใกล้ชิดแม่กับคุณป้ามากที่สุด เป็น
อีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เป็นพ่อออกอาการห่วงเธอจนเกินควร เพราะนี่เป็น
ครั้งแรกในชีวิตที่เธอเดินทางคนเดียว แถมยังขัดคำสั่งไม่ยอมให้รถที่
สนามบินมาส่ง เธออยากเดินทางโดยรถทัวร์ อยากทำตัวติดดินเหมือน
คนอื่นบ้าง ชีวิตที่เพียบพร้อมไปเสียหมด บางครั้งมันก็ดูจืดชืด...

“หมู่บ้านดงมะไฟอยู่ไกลจากที่นี่มั๊ยคะ” หญิงสาวเอ่ยถามเสียง
หวาน

“อ้อ...#####”

เสียงคุณป้าถูกกลบด้วยเสียงเร่งเครื่องมอเตอร์ไซด์จากร้านซ่อม
ที่อยู่ติดกัน ผู้ชายตัวใหญ่หนวดเครารุงรังกำลังจับจ้องมาที่เธอ หญิงสาว
เห็นมุมปากเขากระตุกขึ้นนิด ก่อนจะหันไปตะโกนโหวกเหวกคุยกับช่าง

“ทางเข้าหมู่บ้านดงมะไฟอยู่ห่างจากที่นี่สามกิโล”

บุชบาก็ตัวไปฟังหญิงร่างท้วมตะโกนแข่งกับเสียงรถ เธออด
หัวเสียไม่ได้เมื่อรู้สึกว่ายักษ์มีหนวดนั้นกำลังเร่งเครื่องเพื่อกวณโมโห
เธอ

สอบถามทางเสร็จแล้ว หญิงสาวจึงลากกระเป๋าเดินกลับไปยังศาลา
รอรถ เธอมีทางเลือกสองทาง หนึ่งต้องนั่งรอรถโดยสารคันต่อไป เพื่อ
ต่อรถไปยังปากทางเข้าหมู่บ้านดงมะไฟซึ่งอยู่ห่างจากที่นี่สามกิโล สอง
นั่งรอรถประจำทางเข้าหมู่บ้านดงมะไฟเอง ว่าจ้างคนขับให้เลยไปส่งก็ได้
เพราะหมู่บ้านทั้งสองมีพื้นที่ติดกัน ไปมาหาสู่กันได้

เพราะมัวแต่เหม่อ...หญิงสาวจึงเดินข้ามถนนโดยไม่มอง เลย
ไม่เห็นว่เจ้ารถพ่วงบุโรทั่งกำลังแล่นมาทางนี้ โดยที่เจ้าของรถแหกปาก

ร้องลั่น

“แว๊กกก หลบไป /กรีดดด!!!” เสียงโครม! ดังไปทั่วบริเวณ
ผู้คนละแวกนั้นต่างกรูกันมามุง

“นายๆ” ชายร่างสันทัดผิวคล้ำที่นั่งมาด้วยร้องเรียกคนขับ ชายหนุ่ม
กระโดดลงจากตัวพ่วงได้อย่างหวุดหวิด รีบปราดไปยังซากรถพ่วงบูโรทั้ง
ที่พังยับเยิน

บุษบานั่งขาพับขาอ่อนอยู่กลางถนน เธอไม่ได้ถูกรถชนแต่อย่างใด
เนื่องจากเจ้าของรถหักหลบจนเสียหลักไปชนหลักกิโลข้างทาง

“นายคาวิตายแล้ว!!”

ประโยคนั้นทำให้คนแปลกถิ่นซึ่งเป็นตัวต้นเรื่องใจหายวับ หญิงสาว
รีบุดไปดูผู้ชายหน้าหนาวที่นอนสลบเหมือดใกล้ๆ กับรถพ่วงบูโรทั้ง ที่มี
สภาพตัวรถและส่วนที่พ่วงขาดออกจากกัน

ป้ายทะเบียนแปลกตากระเด็นหลุดออก มันเขียนว่า...

มากบารมีฟาร์ม

หน้าห้องฉุกเฉินในโรงพยาบาลประจำอำเภอ กำลังเกิด
จลาจล บุษบาคิดว่าเรียกแบบนี้ได้เลย เนื่องจากมีชายนับสิบคนเดิน
ขวักไขว่สวนกันไปมาในระยะห้าก้าว สามในสิบหันมาส่งสายตาคาดโทษ
ให้เธอ โดยมีชายคนแรกที่ปราดเข้าไปหานายักษ์นั้นคอยปราม

“หมอ...นายคาวิเป็นจังได้!” ทุกคนกรูเข้าไปหาหมอที่เปิดประตู
ออกมา ถามด้วยภาษาท้องถิ่นที่คุ้นกันดี

สีหน้าไม่สู้ดีของหมอทำให้บุษบารีบก้มหน้างุด เรื่องทั้งหมดเป็น
เพราะเธอข้ามถนนไม่ระวังแท้ๆ เลยแต่คำตอบที่หลุดออกจากหมอ
ยิ่งทำให้ตัวเธอซา...

“เป็นอัมพาตครึ่งตัว!!”

หลังจากนั้นทุกอย่างก็ยิ่งโกลาหล บุษบาถูกพาไปยังห้องพักคนป่วย หญิงสาวมึนๆ งงๆ กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เธอมาประเทศไทยโดยไม่บอกใคร เพราะตั้งใจมาเซอร์ไพรส์ มีเพียงแม่กับคุณป้าเท่านั้นที่รู้ บุษบาไม่กล้าโทร. หาญาติที่พำนักอยู่เฝ้าดอกรักในเวลานี้ ถ้าทุกคนรู้เรื่องนี้เข้า มีหวังตลอดชีวิตนี้เธอคงไม่ได้ไปไหนคนเดียวอีกแน่ๆ หญิงสาวเดินไปนั่งเก้าอี้ข้างเตียง จ้องใบหน้าที่มีหนองคราปกคลุมอยู่ครึ่งหนึ่ง

ดูน่ากลัวน้อยลงนิดหนึ่ง ยามที่เขาลับไปเพราะฤทธิ์ยา...

ประตูห้องพักเปิดออกพร้อมกับการปรากฏกายของชายร่างสันทัด หญิงสาวจำเขาได้ เขาคือคนแรกที่วิ่งหน้าตื่นไปหาผู้ชายที่นอนแบ็บบนเตียง

“คุณคนสวย” ชายคนนั้นพูดกับบุษบา

“เอ่อ ฉันชื่อเดหลีค่ะ” เธอแนะนำตัวกับเขา

“อ้อครับ คุณเดหลี ส่วนผมชื่อมะกอกครับ” มะกอกพูดจบ ประตูห้องก็เปิดออกอีกครั้งโดยไม่เคาะ “นั่นไอ้มะยม น้องชายผมครับ” แนะนำทีเดียวเสร็จสรรพ

บุษบายกมือไหว้ทั้งสอง มองคร่ำๆ ก็พอรู้ว่าทั้งสองอายุมากกว่าเธอ

“อู๋ ไม่ต้องไหว้หรอกครับคุณ” มะยมยกมือห้าม ยืนดูขำวกล่องให้เธอ หญิงสาวรับมาวาง แล้วหันไปคุยเรื่องค่าเสียหาย

“เรื่องค่ารักษาฉันขอรับผิดชอบเองนะคะ รับรองจะรักษาให้เจ้านายพวกคุณหายขาดเลย” เธอบอกเสียงจริงจัง แน่นอนว่าเธอตั้งใจให้เรื่องนี้เป็นความลับ เรื่องเงินไม่ใช่เรื่องใหญ่สำหรับเธอ แต่เรื่องอุบัติเหตุนี้สิ หากมีคนในครอบครัวรู้เข้า เท่ากับว่าชีวิตอิสระของเธอจบลงในทันที

“เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนเถอะครับ ไว้นายพินแล้วค่อยคุยอีกที” มะกอกบอก พร้อมทั้งฝากฝังเจ้านายให้หญิงสาวดูแล

บุษบาได้แต่ทำตามบริบท มองประตูที่เปิดปิดอีกครั้ง สองคนนั้นกลับ

ไปแล้ว ทั้งๆ ที่เจ้านายตัวเองนอนเจ็บอยู่บนเตียงแท้ๆ ยังมีหน้าขอตัวกลับฟาร์ม

หญิงสาวถอนหายใจดังเฮือก เดินลากขาไปยังโซฟา เปิดกระเป๋ายิบเลื้อยผ้าออก ตรงเข้าไปในห้องน้ำด้วยสีหน้ารันทดนิดๆ

นี่อย่างไร...รสชาติของชีวิตที่เธอต้องการ!

คืนนั้นหญิงสาวนอนบนโซฟาในห้องผู้ปวย ก่อนนอนเธอโทร. รายงานตัวกับคุณป้า ตั้งใจจะกุเรื่องหลอกว่าเธอยังอยู่ที่กรุงเทพฯ ครั้นแล้วคุณป้าก็โวยวายเรื่องที่พี่สาวเธอหนีไปจากเรือนดอกกรักเข้าเสียก่อนเลยพลอยทำให้เธอไม่ต้องพูดโกหก บุษบาคุยกับผู้เป็นพ่อสักพักก็ขอตัววางสาย เนื่องจากมีอาการเจ็ดแฉกจากการเดินทาง...

เสียงโวยวายโหวกเหวกของผู้คนนับสิบปลุกหญิงสาวให้ตื่น จากนิทรา มีเสียงหวนดังแทรกขึ้นท่ามกลางความแตกตื่นของผู้คนที่มาเยี่ยม นายหน้าหมวดที่นอนบนเตียงฟื้นแล้ว เขากำลังอาละวาดพาดวงพาดงากับมะกอกและมะยม

“กูเป็นแบบนี้ได้ยังไง!!” คนนอนใส่เสื้อกบนเตียงตวาดลั่นห้อง

“เพราะผู้หญิงคนนั้นโง่ขาย” ชายคนหนึ่งชี้มาที่เธอ

ตามควรวัวของนายหมวดหันขวับมาทางเธอทันที บุษบาได้แต่นั่งหน้าซีด กะพริบตาปริบๆ อย่างไม่รู้จะเริ่มต้นพูดอะไร ในขณะที่ลูกตาของนายหมวดยังจับจ้องเธอ เสียงลูกน้องของเขาก็ดังเซ็งแซ่ แย่งกันฟ้องว่าที่เขาเป็นแบบนี้เพราะเธอ

“ผู้หญิงคนนี้ต้องรับผิดชอบ” ชายคนเดิมหันไปยุยงเจ้านาย

“ฉันจะรับผิดชอบต่อคำรักษาทั้งหมดเองค่ะ” ประโยคแรกของเธอในเช้านี้ ทำให้ทุกคนในห้องพากันเงยบกริบ...จากนั้นก็โกลาหลอีกครั้ง

“ได้ไงล่ะ”

“แค่นี้ไม่พอหรอก”

“ผู้หญิงคนนี้ต้องชดใช้”

หลายเสียงประสานเสียงกันม่วนขึ้นทีเดียว สาวดอกไม้กัมหน้า เมื่อใครคนหนึ่งพูดถึงเรื่องที่เจ้านายพวกเขาเป็นอัมพาต จะเดินไม่ได้อีก ตลอดชีวิต และแล้วห้องทั้งห้องก็เสียวกريب...

“หมอบอกว่าถ้านายทำกายภาพบำบัด นายสิเซาอยู่ได้อ” มะกอก หันไปบอกผู้เป็นนายด้วยน้ำเสียงลั่นเครือ

“ป๊ๆ...กูไม่ทำ!!”

หลังจากนั้นบุษบา ก็โดนจับแยกออกมานอกห้อง นายหมวดคำวิ กำลังอาละวาด ทั้งหมดทั้งพยาบาลต้องรุดเข้ามาช่วยห้าม กว่าคนป่วย จะสงบลงก็ต้องพึ่งยาสงบ สีน้หอมและพยาบาลที่เดินออกมาดูวิตกกังวล ทำให้สาวดอกไมู้สึกประหวั่นพรั่นพรึงกับความร้ายกาจของเขา ตอนมะกอกพาเธอมารอด้านนอก ก็แนะนำให้เธอรู้จักเจ้านายเขา ผู้ชายหน้าดวง เอี้ย หน้าหมวดมีชื่อว่า ‘คำวิ มากบารมี’ เป็นเจ้าของฟาร์มโค ซึ่งใหญ่ที่สุดในจังหวัดนี้

“เชิญคุณผู้หญิงข้างในครับ” มะยมเปิดประตูห้องให้หญิงสาว หลังจากทีนายของเขาสงบลงแล้ว

บุษบาเดินจ่องเข้าไปนั่งตรงโซฟา สายตาหลายสิบคู่จับจ้องมาที่เธอ ไม่มีใครยอมพูดอะไร บางคนมองเธอด้วยสายตาไม่เป็นมิตรอย่างเปิดเผย หญิงสาวจำได้ว่าหนึ่งในนั้นคือคนที่ต่อว่าเธอ เรื่องเป็นสาเหตุให้เจ้านายเขาประสบอุบัติเหตุ มะกอกและมะยมก็มีสีหน้าอึดอัดชอบกล

“ฉันจะรับผิดชอบเรื่องทั้งหมดเองค่ะ” เธอพูดออกมาหลังจากปล่อยให้ความเจ็บปวดครบครมอยู่หลายนาที หญิงสาวตั้งใจว่าไม่ว่าอย่างไร ก็จะรักษานายหมวดคำวิให้หายจนได้ ไม่ว่าจะใช้เงินมากเท่าไร เธอก็ยินดีจะจ่าย

“ตอนนี้มันไม่ได้อยู่ที่เงินอย่างเดียวแล้วครับ คุณผู้หญิง” มะกอก บอก

“แล้วพวกคุณติดขัดอะไรหรือคะ”

เจ้าของเสียงหวานถามขลาดๆ ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยตกอยู่ในวงล้อมผู้ชายแปลกหน้าแบบนี้นับเป็นครั้งแรก บอติกการ์ดที่คุณป้าจัดหามาให้ก็ไม่หน้าไหนแต่ไหน

“แล้วติดเรื่องไหนคะ บอกฉันได้เลยค่ะ ฉันยินดีจัดการให้ทุกอย่าง” เธอบอกเสียงจริงจัง

“เฮ้อ...” หลายคนถึงกับถอนใจโล่งอกเมื่อเธอรับปากออกไป บุษบาทำหน้าที่เล็กน้อยมองคนโน้นคนนี้ ยิ่งได้เห็นสีหน้าชายคนที่มองเธอด้วยสายตาไม่เป็นมิตรในครั้งแรก ยิ่งแปลกใจ เหตุใดตอนนี้แววตาเขาถึงได้เปลี่ยนไป หรือแค่เธอบอกว่าจะรับผิดชอบ หญิงสาวนึกหน้าเมื่อคิดได้ว่าตัวเองก็ยื่นกรานไปตั้งแต่ที่แรกแล้ว ว่ายินดีรับผิดชอบ

“แบบนี้ค่อยโล่งหน่อยครับ คุณผู้หญิง” มะยมเป็นคนพูด

“เฮ้อ เรียกเดห์ลี้ก็ได้ค่ะ อย่าเรียกคุณผู้หญิงเลย” เธอปรายตาไปยัง ‘คุณผู้ชาย’ ของมะยม แล้วแอบทำหน้าสยง เธอเติบโตมาพร้อมกับครอบครัวที่อบอุ่น พี่ๆ น้องๆ ทุกคนล้วนแล้วแต่หน้าตาดีโดดเด่นในแบบของตัวเองแม้ว่าน้องชายแฝดสามจะออกแนวดูเถื่อน แต่ก็ไม่ได้เสียวนายหมวดควาวิสัยกระฉิก เทียบกันแล้วน้องๆ มหาของเธอดูสะอาดตาและดูเป็นผู้ที่ขึ้นมาเป็นกองพะเนิน

บุษบามีต้นแบบผู้ชายในฝันอย่างฟาบิโอผู้เป็นพ่อ น่ารัก อบอุ่น รักครอบครัว...แถมยังสะอาดสะอ้าน ไม่มีหนวดเครารุงรังเหมือนผู้ชายบนเตียง เลื้อยเตลี่ยลยสกอตตีม่อๆ กับกางเกงยีนส์ติดจนขาดที่พับเก็บในตู้ข้างเตียงนอนเล่นเอาเธอผวา ใ้ว่าเธอจะเป็นลูกผู้ลากมาดีมาแต่ไหน แต่ก็ต้องยอมรับละว่ำนี่เป็นครั้งแรกที่ได้มายลของจริง

เธอเคยรู้จักการแต่งตัวแบบนี้มาจากในหนัง ในละคร หรือแม้กระทั่งในนิยาย ซึ่งพระเอกของเรื่องก็แต่งตัวประมาณนี้ แต่ไม่เห็นคนเขียนบรรยายว่ามันสกปรกบ้างเลย แถมตอนอ่านเธอยังแอบปลื้มพระเอก

อีกด้วย ที่แต่งตัวแนวเซอร์ๆ ไม่ได้สะหล่อบนมอมแมมเหมือนอย่าง
นายหมวดคำวี่

ที่คิดอย่างนี้... ใช่ว่าเธอจะถูกเขาแต่อย่างใด แค่อยากจะเปรียบ
เปรยก็เท่านั้น พี่ๆ น้องๆ ของเธอต่างสวมเสื้อผ้าสะอาดสะอ้าน ครั้น
พอได้มาพบกับเขา อีกทั้งได้มาเห็นนิสัยด้านดูร้าย ย่อมทำให้เธออด
เปรียบเปรยในใจไม่ได้ เธอไม่ได้ถูกเขาจริงๆ แต่ที่ย้ำคิดย้ำนึกถึงการ
แต่งตัวและนิสัยอันดูร้ายของเขาในใจเนี่ย ก็เพื่อตอกย้ำว่า...

ต้นทุนผู้ชายในสเปกของเธอนั้นสูงขนาดไหน!!

มันคงไม่ผิดหรอกนะ ที่ผู้หญิงคนหนึ่งจะเกิดมาท่ามกลางผู้ชาย
หน้าตาดีมากๆ มากถึงขนาดติดท็อปผู้ชายในฝันของแมก้าซินดังหลาย
ฉบับ แถมแต่ละคนยังร่ำรวยเงินทอง ติดอันดับเศรษฐีของโลกด้วยกัน
ทั้งนั้น เห็นไหมล่ะว่า... ‘ต้นทุน’ ของเธอนั้นสูงจริงๆ ดังนั้นผู้ชายหมวด
เครารุงรังอย่างนายหมวดคำวี่ ไม่มีผลต่อจิตใจเธออย่างแน่นอน

“คุณเดหลี คุณเดหลีครับ!” มะยมเรียกหญิงสาวหลายครั้ง

บุษบาหลุดจากภวังค์ หันมาส่งยิ้มแหยๆ ให้คนเรียก “อะไรเหร
คะ”

“แหม...ผมเรียกคุณเดหลีตั้งหลายครั้ง มัวแต่เหม่อไปไหนครับ”

มะยมแซว

‘เหม่อไปบ้าน!’ บุษบาตะโกนอยู่ในใจเธอยิ้มกลบเกลื่อน เสถา
มไปเรื่องอื่น “ว่าแต่คุณมะยมมีอะไรเหรหาคะ”

“โอ๊ย อย่าเรียกคุณเคนเลยนะครับ จี๊กะเดียม”

บุษบายิ้มเมื่อเข้าใจคำพูดของมะยม ‘จี๊กะเดียม’ ก็อันเดียวกับ
‘จี๊จี้’ เพียงแต่อันแรกเป็นภาษาท้องถิ่นของคนแถบอีสาน

“อ้อคะ ฉันขอเรียกพี่มนะคะ” มีเสียงฮาครินดังขึ้นหลังจากที่เธอ
พูดจบ หญิงสาวทำหน้างงสักระยะ แล้วจึงอดหัวเราะไม่ได้ เมื่อมะยมอกเป็น
คนเฉลยว่าทำไมทุกคนจึงหัวเราะ

“วันดีคืนดี อย่าเปลี่ยนให้มันเป็น ‘ยมทูต’ นะครับ คุณเดห์ลี”

“แล้วเรื่องที่พี่ๆ อยากให้เดห์ลีช่วยนอกจากค่าใช้จ่าย คือเรื่องอะไรหรือคะ” บุชบารีบวกกลับมาเรื่องการรักษาของคาวี ยิ่งได้ข้อสรุปเร็วเท่าไร เธอก็จะออกเดินทางไปยังเฮือนดอกรักซึ่งอยู่หมู่บ้านดงมะไฟได้เร็วเท่านั้น

“ระหว่างที่นายคาวีทำกายภาพบำบัด ผมอยากขอให้คุณเดห์ลีมาช่วยดูแลนายคาวีครับ” มะยมพุด คนที่เหลือต่างพยักหน้าหงึกๆ

“ไม่ได้หรอกค่ะ!” เธอปฏิเสธเสียงหลง หากทำแบบนั้นเธอจะบอกคุณป้าว่าอย่างไร แล้วพอทางบ้านจับได้ มีหวังชาตินี้เธอคงไม่มีโอกาสไปไหนคนเดียวอีก

“ต้องได้ คุณต้องรับผิดชอบ หากนายไม่หักหลบ ป่านนี้คงเป็นคุณที่ต้องนอนอยู่บนเตียงแทนนายคาวี” ชายคนแรกที่เริ่มจะมองเธอด้วยสีหน้าดีขึ้น ตอนนั้นกลับมาตีหน้ายักษ์ใส่เหมือนเดิมแล้ว

“แต่เดห์ลีอยู่ไม่ได้” เธอบอกเสียงอ่อย “ฉันต้องไปบ้านญาติค่ะ และถ้าพ่อแม่ทราบเรื่อง พวกท่านต้องรีบมาพาตัวฉันกลับแน่ๆ เอาอย่างนี้มั้ยคะ ฉันจะแจ้งพยาบาลส่วนตัวและนักกายภาพบำบัด เอาที่คนก็ได้ ฉันยอมจ่าย...”

“ก็บอกแล้ว ประเด็นไม่ใช่เรื่องเงิน คุณจะอดร่ำอวดรวยไปถึงไหน!” ชายคนนั้นแทรกขึ้นก่อนที่เธอจะพูดจบ

“ฉันเปล่านะคะ” บุชบาอุบิบเถียง เธอไม่ได้อดร่ำอวดรวยสักนิด เพียงแต่ยั่วเพื่อให้พวกเขาสบายใจก็แค่นั้น แค่นั้นเขาจะมองว่าเธอเป็นพวกต้มตุ๋นต่างหากล่ะ

“เปล่าก็เลิกพูดเรื่องเงินซะที ที่เราต้องการคือให้คุณไปดูแลนายของเรา”

“ไม่เอาน่าลุงเสือ อย่าทำหน้าดุแบบนั้นสิ เดี่ยวคุณเดห์ลีเธอก็กลัวหรอก” มะกอกขัดขึ้นเพื่อช่วยหญิงสาว

‘ไม่เดี๋ยวแล้ว!’ บุษบากรีดร้องอยู่ในใจ รู้สึกกลัวคนชื้อเสื้อที่เอาแต่
ตวาดเสียงดูโง่เธอจริงๆ หญิงสาวก้มหน้าใช้หลังมือเช็ดน้ำตา เลยไม่ทัน
ได้เห็นว่าพวกที่เหลื่อทำหน้าตาตื่นกันขนาดไหนที่รู้ว่าทำเธอร้องไห้

“งั้นก็ไม่ต้องอดอดเซ!” ชายวัยกลางคนแทรกขึ้น

“ฉันท...” หน้าตมึงทึงของอีกฝ่ายทำให้บุษบาปฏิเสธไม่ออก จริงอยู่
ว่าเธอต้องมีส่วนในการรับผิดชอบ แต่คนพวกนี้เรียกร้องจากเธอมากเกินไป
ไป นอกจากคำรักษาแล้ว ยังจะ让她คอยดูแลนายหมวดคำวิ ผู้ชายที่
เธอคิดว่าน่ากลัวที่สุดในชีวิต หญิงสาวเหลือบตามองคนบนเตียงอีกครั้ง

“ช่วยรับผิดชอบหน่อยเถอะครับ คุณเดหลี” มะยมเอ่ยขึ้น

“ใช้ครับ ช่วยรับผิดชอบนายหมวด ช่ว่งนี้ที่ฟาร์มเรามายุ่งจริงๆ
แค่ขาดนายคนเดียวเราก็แย่มากพอแล้ว อย่าให้ต้องมากังวลใจกับการ
ดูแลนายอีกเลยนะครับ คุณก็เห็นว่านายคุณขนาดไหน” มะกอกรับช่ว่งสำคัญ
ให้หญิงสาวคิดตาม

บุษบาคิดตามจริง แต่คิดไปทางในลบเสียมากกว่า ก็นายหมวดคำวิ
นิสัยดูร้ายมาก...

“ฉันคงต้องโดนเขาฆ่าวันละสิบรอบแน่ๆ” เธอนึกภาพตอนดูแล
เขาแล้วพูดขึ้น นายหมวดคำวิคงแปลงร่างเป็นหมียักษ์ง้างมือแยกเขี้ยว
ทำท่าจะขย้ำคอเธอแน่ๆ

“ไม่หรอกครับ จริงๆ แล้วนายใจดี เอะ ถึงจะดูโหดก็เถอะ”
มะกอกยิ้มแฉ่งๆ ส่งให้ ในขณะที่มะยมน้องชายหัวเราะหะๆ ตอน
ได้ยินคำว่าดูโหด

“แต่ว่าฉัน...”

“ขอร้องละครับ ช่วยรับผิดชอบหน่อยเถอะ”

หลังจากนั้นยี่สิบนาที บุษบาก็ได้อยู่กันสองต่อสองกับคนป่วย
ร่างยักษ์ เพราะคำว่า ‘ช่วยรับผิดชอบ’ แท้ๆ ที่ทำให้เธอติดแหงกอยู่กับ
นายหมวดคำวิ ผู้ชายที่เธอไม่ต้องชะตาตั้งแต่แรกพบ บุษบามองไม่เห็น

ความอบอุ่นจากเขา เธอแลเห็นแต่ความหยาบกระด้างดุดันเลยพลอยทำให้เธอรู้สึกกลัว

ผู้ชายพวกนั้นกลับไปหมดแล้ว ด้วยเหตุผลว่าพวกเขาอยู่ในช่วงเก็บเกี่ยวผลผลิต หญิงสาวได้ทราบว่ามีฟาร์มไม่ได้เลี้ยงแต่เพียงโคขุน² และโคอินดูบราซิล³ เท่านั้น แต่ยังปลูกพืชเศรษฐกิจ อาทิ มันสำปะหลัง ข้าวโพด ถั่วเหลืองและอื่นๆ

การได้ฟังมะกอกเล่าเรื่องในฟาร์มทำให้บุษบาอยากไปเห็นสักครั้ง ดูเหมือนว่ามีฟาร์มจะกว้างใหญ่พอสมควร ถึงปลูกโน่นปลูกนี่ได้เยอะแยะ และเมื่อนายใหญ่อย่างควีมาจับตัว คงส่งผลให้ภายในฟาร์มค่อนข้างวุ่นวายพอสมควร หญิงสาวอุปาทานเอาจากที่ทุกคนรีบมาเยี่ยมและรีบกลับ

ดวงตาสีฟ้าใสจับจ้องใบหน้าที่มีหนวดเคราปกคลุม เขามีคิ้วเข้มขนดาดาคดกนาเป็นแพ จมูกโด่งคมสัน ริมฝีปากมีสีแดงตัดกับหนวดเครารุงรัง กรามหนาแกร่งสองข้างเหลี่ยมได้รูป หญิงสาวนึกหน้าเมื่อดูไม่ออกว่าผู้ชายคนนี้จัดอยู่ในประเภทไหน ระหว่างหล่อกับไม่หล่อ เธอคิดว่าเพราะไอ้หนวดเครารกเรื้อรันทันทีเดียวที่ทำให้ดูไม่ออก

กระนั้นในใจก็แอบให้คะแนนความ ‘เก๋อ้น’ แบบเต็มร้อยให้ร้อยยี่สิบ!

² โคขุน คือโคลูกผสม เช่น โคลูกผสมบราห์มัน-พันธุ์พื้นเมืองของไทย หรือบราห์มัน-พื้นเมือง-ชาร์โรเลส์ เป็นต้น ลักษณะโครงสร้างใหญ่ หน้าอก สะโพกกว้าง ให้เนื้อมาก

³ โคอินดูบราซิล (Indubrazil) เป็นโคเชื้อสายอินเดียแต่ได้รับการพัฒนาในประเทศบราซิล ลักษณะทั่วไปลำตัวมีสีเทาอ่อน สีส้นตาลแกมแดง มีขนาดใหญ่กว่าพันธุ์บราห์มัน รูปร่างได้สัดส่วนงดงาม มีขาใหญ่มั่นคงและแข็งแรง หูใหญ่ยาวและบิดตรงปลายหู หัวใหญ่หน้าผากกว้าง เหนียงคอใหญ่ยาน โครงร่างใหญ่ ส่วนใหญ่เลี้ยงกันเป็นโคสวยงาม (Fancy Type) มีราคาสูง

การขยับตัวของคนบนเตียงทำให้คนนั่งหมอบคิดโน่นคิดนี่สลับกับมองเขาสะดุ้ง หญิงสาวแนบแผ่นหลังติดโซฟาโดยอัตโนมัติ เมื่อเปลือกตาหน้าขยับลิ้มขึ้น ดวงตาคมวาววับจับจ้องมาทางเธอทันที รังสีดูดันที่แผ่ออกจากตัวเขาทำให้ท้องไส้เธอบิดมวน หญิงสาวรู้สึกถึงลมหายใจที่ขาดห้วง แคสบตาเขาเธอถึงกับลิ้มหายใจ ไม่! เธอค้านความคิดบางอย่างของตัวเองในใจ เธอไม่ได้รู้สึกเหมือนนางเอกในนิยายที่ตะลึงตึงๆ เวลาเจอหน้าพระเอกจนลิ้มหายใจ แต่...กำลังรู้สึกเหมือนได้เผชิญหน้ากับโจรเก๋าร้อย!!

‘เก๋าร้อยจริงๆ’ บุษบาคิดในใจ หน้าตาถ่มมึงทั้งของเขาตอนนี้เป็นลูกพี่โจรห่าร้อยได้สบายๆ เลยทีเดียว

“สะ...สวัสดีค่ะ” เธอเอ่ยขึ้นอย่างยากเย็น ลูกตาที่วาววับขึ้นทำให้เธอฉว

“ไง”

เอ่อ...ผู้ชายหน้าเหมือนโจรตอบเธอแล้ว แม้จะเป็นคำตอบสั้นๆ ที่ฟังกวนๆ ก็เถอะ

“คะ...คุณเจ็บแผลหรือเปล่าคะ”

“ถามไง?” คนป่วยตอบโดยไม่ละสายตาไปจากร่างเล็กที่พยายามเบียดตัวเข้าหาโซฟา

แปลว่าเจ็บ...บุษบากัดฟันกรอด นอกจากจะดูแล้วยังกวนอย่างร้ายกาจ หญิงสาวสุดลมหายใจลึก เกิดมาเธอไม่ยากทုปใครเท่าเขาเลย จะว่าไปแล้วน้องชายเธอก็มีระดับความกวนเข้าขั้นเทพ แต่ไม่ยกได้เสียวนายคนนี่ เขามั่นเทพแห่งความดุร้ายบวกกับเทพแห่งความกวนซัดๆ

“ฉันจะจ้าง...”

“เอาน้ำมาให้กินหน่อย” เสียงห้าวห้วนแทรกซัดขึ้น

บุษบาได้แต่อ้าปากค้าง เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็นใครที่มาเรียกขานหานี้ คนอื่นพูดอยู่ยังพูดแทรกขึ้นมาได้

“เร็วเซ!” คนป่วยเร่ง

หญิงสาวค่อยๆ ลุกขึ้นยืน ใจเต้นตึกๆ ยามอย่างก้าวไปใกล้เตียงนี้เหมือนเธอกำลังเดินไปสู่นรกชัดๆ เธอเอื้อมมือไปรินน้ำใส่แก้วแล้วส่งให้เขา คาวีรับมาดื่มรวดเดียวหมดแก้ว ใบหน้าหวานบิดเบี้ยว เธอไม่เคยเจอใครดื่มน้ำได้เร็วเท่าเขามาก่อน มันเป็นกิริยาที่เถื่อนมาก!

“อ้า” เขายืนแก้วคืนให้ หญิงสาวรับมาด้วยสีหน้าซีดๆ

“ฉันจะจ้างพยาบาลพิเศษมาดูแลคุณนะค่ะ” เธอรีบฉวยโอกาสตอนที่เขาก็มสำรวจร่างกายตัวเอง “คุณไม่ต้องกลัว จะมีนักกายภาพบำบัดคอยดูแลจนกว่าคุณจะหาย แล้วเรื่องค่าใช้จ่ายทั้งหมดฉันจะรับผิดชอบเองค่ะ” พุดจบแล้วเธอได้แต่ยืนหอบ เพิ่งรู้วันนี้ว่าการกลืนหายใจพูดนั้นลำบากแค่ไหน ยิ่งทำต่อหน้าใจร่อยมีหนวดนี่ลำบากคูณสามไปเลย

“ไม่เอา!” คนป่วยร่างใหญ่กอดเสียงบอ ก ปิดเปลือกตาหลับพริ้มเพื่อจบการสนทนา

ไม่เอาๆ วนอยู่ในหัวหญิงสาว คือนั่นเธอคิดวนเวียนแต่เรื่อง ‘ไม่เอา’ จนหลับผล็อยไปอย่างเหนื่อยอ่อน โดยไม่รู้ว่ที่หลับง่ายขนาดนี้มีสาเหตุมาจากเจ็ตแล็กหรือช็อกกับเหตุการณ์ที่ได้เจอกันเน...

รู้อย่างเดียว...ว่า ‘กลัว’ นายหนวดคาวียิ่งกว่าผีสง!

2

มากบาร์มีฟาร์ม

ไม่เอา...ไม่อาวว...

คำคำนั้นยังวนเวียนอยู่ในหัวบุษบา หญิงสาวอยากจะทำเรื่องด้วยความคับข้องใจ วันต่อมา...เธอถูกพาขึ้นรถเพื่อไปมากบาร์มีฟาร์มของ คาวี เธอต้องรับผิดชอบเรื่องทั้งหมดด้วยการดูแลจนกว่าเขาจะกลับมาเดินได้อีกครั้ง มะกอกรับหน้าที่เป็นสารถี ส่วนมะยมนั่งตอนหน้าคู่กับพี่ชาย สองหนุ่มผลัดกันเล่าเกี่ยวกับฟาร์ม บุษบาได้รู้ว่ามะกอกกับมะยมมีอายุห่างกันสองปี ทั้งสองคนจึงพูดจาเหมือนเพื่อนกันเสียมากกว่าจะเรียกอีกฝ่ายว่า ‘พี่’ หรือ ‘น้อง’ มะกอกและมะยมเป็นชายร่างสันทัดพอๆ กัน ใบหน้าของทั้งสองละม้ายคล้ายกันสมกับเป็นพี่น้องร่วมท้องเดียวกัน ต่างตรงที่คนน้องชอบพูดมากกว่าคนพี่

รถกระบะวีโก้สี่ประตูแล่นไปบนถนนสองเลน สองข้างทางเต็มไปด้วยไร่มันสำปะหลัง มะยมชี้ไร่มันสำปะหลังด้านหนึ่งให้เธอดู

“แถบนี้เป็นของมากบาร์มีทั้งหมดครับ คุณเดหลี่”

บุษบามองไร่มันสำปะหลังกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตาอย่างตกตะลึง น้ำหน้าอย่างนายหน้าหนดเถื่อนนั้นนะหรือ...จะเป็นเจ้าของไร่ที่กว้างใหญ่ขนาดนี้

“ไปปล้นฆ่าใครมาหรือเปล่าเนี่ย” หญิงสาวพิมพ์ำกับตัวเอง

“อะไรนะครับคุณเดห์ลี” มะยมหันมาถาม เมื่อได้ยินหญิงสาวพูด

“อ้อ เปล่าๆ ค่ะ คือเดห์ลี เอ่อ ฉันคิดว่ามันกว้างใหญ่มากค่ะ”
หญิงสาวกลบเกลื่อนด้วยการชม สองหนุ่มด้านหน้าเลยพลอยยิ้มหัวกัน
ใหญ่

“เดี๋ยวไปถึงฟาร์มแล้วคุณเดห์ลีจะอึ้งกว่านี้ครับ” มะยมพูดพลา
ยขยิบตาให้

เธอยิ้มแหยๆ ตอบ สังเกตข้างทางไปด้วย จากจุดที่เธอลงรถมิด
ครั้งแรก ต้องนั่งรถเข้ามากว่าจะถึงหมู่บ้านก็ปาเข้าไปสิบหกกิโลเมตร
ที่นี่เหมือนอยู่ตรงตีนภูเขา แถมนั่งมีป้ายไ้ป้ายฟาร์มนับสิบตั้งอยู่ข้างทาง
บอกถึงอาชีพของคนแถบนี้ รถแล่นเลยหมู่บ้านไปอีก คราวนี้ทางราบ
กลายเป็นทางลาดชันบางช่วง แต่พื้นถนนยังปูลาดด้วยปูนซีเมนต์ตลอด
เส้นทาง บ่งบอกถึงความเจริญ บุษบารู้สึกเหมือนกำลังนั่งรถขึ้นภูเขา
กว่าจะถึงหน้าฟาร์มมากบารมีก็เกือบสามสิบนาที

ป้ายหน้าทางเข้าฟาร์มใหญ่มาก ตัวหนังสือสีขาว ‘มากบารมีฟาร์ม’
เด่นหรวบนกัอนหินก้อนใหญ่ข้างประตู ด้านล่างมีดอกไม้เล็กๆ ปลูกประดับ
แลดูสวยงาม รถกระบะแล่นผ่านไร่นาตะวันตกที่กินพื้นที่หลายไร่ ถัดจาก
นั้นเป็นไร่ข้าวโพดที่ปลูกห่างออกไป มะยมคอยอธิบายตลอดการเดินทาง
หญิงสาวฟังไป ตาก็มองสองข้างทางสลับกัน ต้นชัยพฤกษ์ปลูกห่างกัน
ไปจนเกือบสุดถนนกระมัง

แพรวขนตาองขยับขึ้นลงยามเจ้าตัวกะพริบตาปริบๆ เฟ่งมองป้าย
‘บ้านมากบารมี’ สลับกับตัว...บ้าน เอ่อ ไม่ละ หญิงสาวคิดค้ำในใจ
มันไม่ใช่บ้าน แต่เป็นกระต๊อบโลโซหลังหนึ่งเท่านั้น มะกอกกับมะยมลอบยิ้ม
ให้กัน ก่อนจะเชื้อเชิญหญิงสาวเข้าไปพักผ่อนในบ้าน

บ้านที่ทำจากวัสดุธรรมชาติอย่างไม้ไผ่กับหญ้าแฝก ภายใน
มีแคร่นอน ชานด้านนอกมีเตาถ่านกับอุปกรณ์ครัวส่วนหนึ่ง แข่งขา
หญิงสาวอ่อนปวกเปียก ร่างเล็กทรุดลงกับพื้น รู้แน่แล้วว่ากำลังโดน

แก๊ง นายหมวดคารีกำลังเอาคืนด้วยการส่งเธอมาอยู่ที่นี่ บุษบานึกย้อนไปถึงเมื่อเช้าที่ทะเลาะกับเขาอยู่พักใหญ่ เพราะเธอยืนกรานจะจ้างพยาบาลพิเศษมาดูแลเขา ส่วนเขาก็ย้ำคำเดิมๆ คือ บ่ๆ...แล้วก็หันไปโวยวายกับลูกน้อง หมอ พยาบาล ทุกคนโดนกันถ้วนหน้า

นึกถึงสีหน้าท่าทางเกรี้ยวกราดของเขาแล้วหญิงสาวก็รู้สึกโกรธกระนั้นแล้วก็ต้องขบไล่ความโกรธออกไปโดยไ เธอหันไปขอขอบคุณชายหนุ่มทั้งสองที่มาส่ง มะกอกและมะยมค้อมศีรษะให้แล้วขึ้นรถไปด้วยสีหน้าบอกไม่ถูก เมื่อไม่ได้ยินหญิงสาวกรีดร้องโวยวาย

บุษบามองไปรอบๆ กระต๊อบ ความจริงมันก็ได้เลวร้ายอะไรเสี่ยงน้ำไหลดังแว่วมาทำให้หญิงสาวเดินเข้าไปหยิบโทรศัพท์มือถือและเดินลัดเลาะตามทางที่เต็มไปด้วยก้อนหินเล็กๆ ธรรมชาติอันร่มรื่นทำให้อารมณ์ของเธอเย็นลง ในเมื่อมีโทรศัพท์มือถือเครื่องบาง เธอจึงมั่นใจแล้วตั้งสติก่อนกดปุ่มโทร. ออก

“ฮัลโหล” เสียงทุ้มดังตอบกลับมาหลังจากสัญญาณดังขึ้นไม่ถึงสามครั้ง

“พี่รักขา” เจ้าของเสียงหวานเรียกขานคนปลายสายปลายสายคือคนที่เธอตั้งใจจะไปพำนักด้วย พุทธลักษณะ วงศ์บุษบา เป็นเจ้าของเฮือนดอกรักและญาติผู้พี่ของเธอ

“อ้าว เดหลี ว่าไงจะคนสวย” พุทธลักษณะตอบอย่างรวดเร็ว **“เบอร์ไม่คุ้นเลย เปลี่ยนเบอร์ใหม่อีกแล้วหรือจ๊ะ”** ชายหนุ่มถามอย่างรู้ทัน บุษบามักจะถูกฟาปิไฉ่จับเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์มือถือทุกๆ สองเดือน ความหวงเกินพอดีขึ้นชื่อลือชาในหมู่คนในครอบครัว

“คะ” บุษบาตอบเสียงหวาน **“พี่รักคะ...เอ๋คือ”** เธอพยายามกดเสียงไม่ให้สั่น นี่เป็นครั้งที่สองที่เธอจะโกหก

“ว่าไงจะน้องรัก มีอะไรหรือเปล่า” คนเป็นญาติผู้พี่ถามอย่างห่วงใย

ด้วยรู้ดีว่าบุษบานั้นเป็นยิ่งกว่าไขในหินของฟาเบรกลาสเสียอีก ซึ่งสำหรับ
เขาเธอก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน เขาหวังบุษบาไม่ต่างจากผู้ชายคนอื่นๆ
ในตระกูลวงศ์บุษบาและฟาเบรกลาส

“คือ...เดหลีอยู่เมืองไทยคะพี่รัก”

“จ๊ะ แล้วไงจ๊ะ มากับคุณป้าไฉ่มัยละ”

ชายหนุ่มคาดเดาเพราะฟาบีไฉ่ไม่เคยปล่อยให้ลูกสาวคนนี้
เดินทางคนเดียวสักครั้ง ความจริงแล้วเขาก็เป็นหนึ่งคนที่เห็นด้วยกับ
ปฏิบัติการปกป้องลูกสาวของฟาบีไฉ่ ผู้หญิงทุกคนในตระกูลต่างถูก
ยึดเย็ดให้จับจองพื้นที่ในหมู่บ้าน ‘คานทองนิเวศน์’ อย่างเงียบๆ แต่
วินาทีต่อมา...ชายหนุ่มก็ต้องอึ้ง

“ไม่ใช่คะ เดหลีมาคนเดียว” บุษบาบอกเสียงอ่อย

“มาคนเดียว!!” ปลายสายแผดเสียงดังลั่นจนหญิงสาวต้องโน้มหน้า
ขยับโทรศัพท์มือถือห่างจากหู

“พี่รัก...” เธอлакเสียงอดเบาๆ มั่นใจว่าไม่เคยนี่ใช้ได้ผลทุกครั้ง
ยามจัดขึ้นมา ผู้ชายในบ้านไม่มีใครใจแข็งพอที่จะปฏิเสธเธอได้หรอก
แม้กระทั่งคุณป้า

“เดหลีบอกคุณป้าว่าจะมาหาพี่รัก แต่เดหลีตั้งใจแอบหนีไปเที่ยว
ที่อื่น พี่รักช่วยเดหลีหน่อยนะคะ...นะคะ”

หลังจากนั้นปลายสายก็เงียบกันไปหลายนาที เงียบจนบุษบา
ใจเสีย คิดว่างานนี้คงไม่สำเร็จ พุทธลักษณะจะต้องแน่นมารับเธอกลับ
บ้านอย่างด่วนที่สุด

“เฮ้อ...” มีเสียงถอนหายใจดังนำมา หลังจากใจอ่อนโยนกับเสียง
ออดอ้อน “ก็ได้จ๊ะ พี่จะบอกคุณป้าของเดหลีให้” คนเป็นพี่ที่แอบสงสาร
น้องนิดๆ บอกอย่างจำยอม ที่ยอมง่ายๆ เพราะตอนนี้ชายหนุ่มอยู่ใน
ภาวะอารมณ์ที่ไม่ใคร่ปกตินัก เนื่องจากกำลัง ‘แพ่ท้อง’ แทนภรรยา
นั่นเอง “ว่าแต่จะไปเที่ยวที่ไหน แล้วไปนานเท่าไร คนสวย”

บุษบาโกหกว่าจะไปเที่ยวทะเลแถบภาคใต้แล้วจะวกขึ้นเหนือ จากนั้นจึงจะไปจับที่บ้านผู้เป็นยายซึ่งอยู่ในประเทศเพื่อนบ้านอย่าง สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

“ตั้งสามเดือนเชียว มันจะดีหรือ ไม่มีคนอยู่ด้วย พี่เป็นห่วงนะ” คนรักน้องทักท้วง

“แค่สามเดือนเองค่ะพี่รัก เดี๋ยวไม่เคยได้ไปเที่ยวไหนเลย อีกอย่าง...” หญิงสาวล้งเลอยู่ครู่ จึงโกหกไปอีกทอด “เดหลิฉันดเพื่อนไว้ด้วยค่ะ เราจะไปออกทริปด้วยกัน” เธออ้างถึงเพื่อนคนหนึ่งที่เคยรู้จัก แต่ก็ไม่ได้สนิทนัก เพราะขึ้นบอกชื่อคนที่สนิทกัน มีหวังพี่ชายคงจับได้ หญิงสาวพยายาม พุดจาหวานล้อม ชักแม่น้ำทั้งห้าสายเพื่อทำให้เขาใจอ่อน

“โอเค...” พุทธลักษณะแทรกขึ้น หลังจากคิดว่าน้องสาวพุดจน เหนื่อยแล้ว “แต่ต้องสัญญาว่าจะโทร. หาพี่ตลอดนะ”

‘หรือเรียกอีกอย่างว่าโทร. รายงานตัว’ บุษบาคิดในใจ กระนั้นแล้ว เธอก็พอใจที่พุทธลักษณะยอมช่วย หญิงสาวขอบคุณพี่ชายเสียหวาน และให้คำสัญญาเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะโทร. หาเขา

“เฮ้อ...” เสียถอนใจเอือมดังขึ้นหลังจากกดตัดสายแล้ว หญิงสาว ยกมือทาบอกซ้าย ใจเธอยังเต้นตึกๆ ด้วยจังหวะเร็วไวอยู่เลย เกิดมา เพิ่งเคยโกหกปกคลุมเป็นชุดก็วันนี้เอง

หญิงสาวถอดรองเท้าเดินลุยลงไปในลำธารใสเย็น ที่นี้สงบร่มรื่น เป็นอย่างมาก เธอลองสูดอากาศเข้าปอดลึก นานเท่าไรแล้วที่ไม่ได้ เดินทางมาประเทศไทย ซึ่งเปรียบเสมือนบ้านเกิดหลังที่สองของผู้เป็นแม่ แม่ของเธอเป็นลูกครึ่งลาวไทย ยายเป็นคนไทยที่พิบรักกับผู้เป็นตาซึ่งเป็นหนุ่มลาว ริมฝีปากสีชมพูเรื่อคลี่ยิ้มหวาน บุษบายอมรับว่าตัวเอง เป็นสาวช่างฝัน เธอโตขึ้นมากับเรื่องเล่าของตากับยาย พ่อแม่และญาติ คนอื่นๆ ทุกคนล้วนแต่มีเรื่องราวความรักที่น่าประทับใจทั้งสิ้น เรื่องราว เหล่านั้นทำให้เธอเฝ้าฝันว่าสักวัน...เธอจะมีความรักเหมือนดังในเทพนิยาย

กับเขาบ้าง พบรักกับผู้ชายรูปงามเหมือนเจ้าชายเจ้าของปราสาทใหญ่โต
โอ้อ่าที่ร้ายลัธมีไปด้วยกุหลาบน้อยใหญ่

หญิงสาวสายศิระเพื่อสลัดฝันหวานๆ ที่ห่างไกลจากความเป็น
จริง ตอนนี้อยู่ตักอยู่ในฟาร์มที่มีโค มีแต่พืชพันธุ์เศรษฐกิจอะไรของเขา
ก็ไม่รู้ มีผู้ชายมีหนวดหน้าตาเหมือนหมี นิสัยดุร้ายเป็นเจ้าของ คิดถึง
เจ้าของสถานที่แล้วสาวดอกไม้มากไม่ได้แต่ทำหน้าที่

ตกบ่าบุษบาพบว่ากระต๊อบโลโซของมากบารมีฟาร์มนั้น
ไม่ได้เลวร้ายอะไร เพราะมีสมทรงนั่งรออยู่พร้อมปิ่นโต หญิงสูงวัยแนะนำ
ตัวและคุยกับหญิงสาวไม่นาน พี่น้องตระกูลมะก็ตามมาสมทบ สีน้า
ไม่ทุกข์ร้อนอะไรเกี่ยวกับที่พักของหญิงสาวทำให้สมทรงยิ้ม บุษบานับว่า
เป็นคนแปลกมากเลยทีเดียว นางคิดว่าหญิงสาวจะต้องไววาย หรือไม่กี่
หอบข้าวของไปจากที่นี่ทันที

“พาคุณเขาไปที่บ้านใหญ่เถอะ ลูกมะ”

‘ลูกมะ’ ทำให้สาวดอกไม้มืดหน้าผิวดำมืด ลูกมะในที่นี้หมายถึงทั้ง
มะกอกและมะยม สมทรงเป็นแม่ของลูกมะทั้งสอง มีพ่อชื่อมะเพื่อง
ทำงานในฟาร์มมากบารมีเช่นกัน มะเพื่องทำหน้าที่ดูแลในส่วนของการ
เลี้ยงโคอินดูบราซิล โคเลี้ยงประกวดและขายน้ำเชื้อเช่นเดียวกับมะกอก
ส่วนมะยมดูแลส่วนฟาร์มโคลูกผสมหรือโคขุนที่เลี้ยงไว้ผลิตลูกออกขาย
และไว้สำหรับตนเอง

“ป่าเป็นแม่บ้าน คอยทำความสะอาดบ้านและทำอาหารให้
นายคาวี” ระหว่างทางสมทรงหันมาคุยกับหญิงสาว บุษบาพยักหน้ารับ
มีมะยมคอยถือกระเป๋าดำเดินตามหลัง

สิ่งก่อสร้างตรงหน้าทำให้บุษบาสุดลมหายใจอีกครึ่ง เปล่าเลย...
เธอไม่ได้ตื่นเต้น บ้านหลังนี้ไม่ใหญ่โตเท่าบ้านของเธอที่สเปน แต่ที่ทำให้

ต้องสวดลมหายใจลึกๆที่นั่นเพราะที่นั่นห่างชั้นกับกระต๊อบมากบารมีต่างหาก
ล่ะ! หญิงสาวแข่งชักหักกระดูกเจ้าของบ้านอยู่ในใจ เขาจงใจให้คนพา
เธอไปถึงไว้ที่กระต๊อบแห่งนั้นก่อนแน่ๆ คงหวังละสิว่าเธอจะร้องกรี๊ดๆ
อย่างไม่พอใจ

แม้จะโกรธ...กระนั้นหญิงสาวก็อดใจเดินไม่ได้ บ้านสไตล์วิกตอเรีย
สีฟ้าดั้งเดิมตระหง่านอยู่บนเนินเตี้ย ถอดแบบบ้านในฝันของเธอไม่มี
ผิดเพี้ยน แต่ไหนแต่ไรมาเธอฝันอยากมีบ้านสีฟ้าเหมือนบ้านหลังนี้
รูปทรงของบ้านถูกตัดทอนด้วยทรงเรขาคณิต ผังกรงด้วยไม้สีฟ้าพาสเทล
กรอบหน้าต่างมีสีขาวตัดกันอย่างงดงาม

ภายในบ้านไม้สองชั้นตกแต่งสไตล์เรียบง่ายแต่แฝงไปด้วยความ
หรูหรา มีระดับ ห้องรับแขกกว้างมีโซฟาสีน้ำตาลลายดอกไม้บุด้วย
ผ้าลินิน ห้องอาหารเชื่อมต่อกับห้องครัวโดยผ่านซุ้มโค้ง ผังกรงด้วย
แพตเทิร์นสีเหลืองอ่อน ในขณะที่คิ้วพื้นและเพดานเป็นสีฟ้าพาสเทล
เหมือนตัวบ้าน หญิงสาวรู้สึกถึงความอบอุ่นประหลาดๆ ซึ่งก็ตอบไม่ได้
เหมือนกันว่ามันเป็นความรู้สึกแบบไหน รู้แต่ถ้าตัดใบหน้าเจ้าของบ้าน
ออกไปแล้ว เธอรู้สึกชอบบ้านหลังนี้มาก

สมทรงพาหญิงสาวขึ้นไปดูห้องพัก ซึ่งอยู่ติดกับห้องเจ้าของบ้าน
บุษบากวาดมองไปรอบๆ ห้องอย่างพึงพอใจ ห้องนี้เล็กกว่าห้องเธอ
สักครึ่งได้ แต่ก็ดูสวยเรียบๆ บ่งบอกความสมถะของเจ้าของบ้านได้เป็น
อย่างดี สมทรงปล่อยให้หญิงสาวได้พักผ่อนตามอำเภอใจ โดยที่นาง
ขอตัวเลี้ยวลงไปทำอาหารเย็นให้มะกอกเอาไปส่งเจ้านาย ได้ยินชื่อ
เจ้าของบ้านแล้วความโกรธก็แล่นริ้วขึ้นบนใบหน้างาม ส่งผลให้มันงอแง

การที่เธอต้องมาที่นี่ก็เพราะเจ้าทุกข์กลัวเธอจะหนีความรับผิดชอบ!

กว่าคาวิจะออกจากโรงพยาบาลก็กินเวลาไปเกือบสัปดาห์
บุษบาใช้เวลาระหว่างนั้นท่องเที่ยวในฟาร์ม เธอถ่ายรูปทัศนียภาพไว้

หลายภาพเพื่อส่งให้พุทธลักษณะ เป็นการยืนยันว่าเธอได้ไปท่องเที่ยวจริงๆ หญิงสาวได้ทำความรู้จักกับหลายคนในฟาร์ม ซึ่งรวมถึงมะเฟื่องพ่อของพี่มะทั้งสอง ลุงเสือหรือนายเสือหน้าตุ๋ที่เคยवादเธอในทีแรก ไม่มีท่าที่เป็นปฏิปักษ์เหมือนเก่ายามเห็นเธอออกไปเดินเล่นในสวนหย่อมรอบบ้าน เรื่องนี้ทำให้บุษบาเบาใจขึ้น เพราะเธอไม่เคยคิดจะเป็นศัตรูกับใคร

มากบารมีฟาร์มมีพื้นที่ด้านหน้าสำหรับปลูกทานตะวันเพื่อนำเมล็ดส่งขาย ถัดมาเป็นข้าวโพดซึ่งเป็นพืชไร่ เมล็ดของมันส่งเข้าโรงงานเพื่อผลิตอาหารสัตว์ ต้นและเปลือกที่เหลือนำไปอัดแท่งไว้เป็นอาหารของโคในฟาร์ม ด้านซ้ายมือของตัวบ้านห่างออกไปมีเรือนเพาะชำ ถัดไปจากนั้นเป็นเรือนพักคนงานซึ่งปลูกสร้างเป็นห้องแถวหลายสิบหลัง

ส่วนด้านขวามือของตัวบ้านห่างออกไปเป็นพื้นที่โล่งสลัดกับมีต้นไม้ขึ้นประปรายจนถึงตีนเขา ถัดจากไร่ข้าวโพดจะมีทางแยกไปยังสวนของฟาร์มเลี้ยงโคนินดูบราซิลและโคขุน ทางด้านนี้จะมีทุ่งหญ้าเขียวขจีกว้างไกลไปจนถึงตีนเขาอีกด้าน

สรุปแล้วมากบารมีฟาร์มแห่งนี้เหมือนโดนภูเขาโอบล้อมเอาไว้ทั้งสองด้าน!

บุษบาได้รู้ว่ามากบารมีเป็นฟาร์มแบบพอเพียงขนานแท้ คนงานต่างปลูกพืชผักสวนครัวกินเอง แม้กระทั่งเห็ดฟางและเห็ดนางฟ้ายังมีเรือนเพาะชำ มีคนงานร่วมร้อย ดูแลในส่วนของโคขุนที่มีหลักพันและงานไร่ในส่วนต่างๆ

เจ้าของฟาร์มวางระบบการจัดการค่อนข้างรัดกุม ทำให้ไม่เกิดปัญหาใดๆ คาวีดูแลทุกส่วนของไร่ด้วยตัวเอง สาวดอกไม้ที่เพิ่งเมื่อออกไปดูส่วนต่างๆ ของฟาร์มจนเกือบครบทุกที่ คนคนเดียวสามารถบริหารงานได้ทั้งหมดเนี่ย มันจะ ‘เถิก’ ไปไหม กระนั้นก็มีสิ่งหนึ่งที่หญิงสาวมั่นใจ เขามีผู้ช่วยในแต่ละฝ่ายที่ทรงประสิทธิภาพ และสามารถซื้อใจคนงานในไร่ได้ทั้งหมด อันนี้เธอดูจากการอยู่กันอย่างสมัครสมานสามัคคีของ

ความสงบสุขของหญิงสาวได้สิ้นสุดลงทันทีที่รถกระบะ สีประตูดำจอดบริเวณหน้าบ้าน ผู้ชายตัวใหญ่ ใบหน้ามีหนองเครารุงรัง ซึ่งตอนนี้สาวดอกไม้ได้เปลี่ยนชื่อจาก ‘นายหน้าหนอง’ มาเป็น ‘นายถึก’ ถูกพายุให้นั่งบนวิลแชร์ ปากแดงๆ ที่ติดกับหนองสีดำนั้นขยับพริ้วไม่หยุด ทั้งดำทั้งบนและตวาดดังไปทั่วบริเวณ ร่างบอบบางหลบซ่อนอยู่หลังกอกกล้วยข้างตัวบ้าน เธอโผล่หน้าไปดูกลุ่มคนที่พยายามพาเจ้านายขึ้นเนินเล็กๆ และก้าวขึ้นบันไดไม้ที่ขึ้นเพื่อเข้าสู่บริเวณระเบียงหน้าบ้าน พอผ่านพ้นไปได้คนเหล่านั้นก็พากันแตกฮือ เมื่อยักษ์มีหนองหันมาพาดวงพาดงาเหมือนไม้ถูกใจอะไรสักอย่างอยู่ตรงระเบียงหน้าบ้าน หญิงสาวทอดถอนใจพร้อมกับแบะปาก ‘ไม่รู้จะรับมืออีตานี้ไปได้สักกี่วัน

“หายไปไหนมาคะคุณเดหลี” สมทรงถาม เมื่อเธอเยื้องเข้ามาทางด้านหลังบ้านซึ่งเป็นห้องครัว

“ก็ไปเดินเล่นแถวๆ นี้แหละค่ะ” เธอตอบ เดาจากสีหน้าแม่บ้านสูงวัยแล้ว คงจะโดนหางเลขไปกับเขาด้วย

“นายมาแล้วค่ะ มาถึงก็ถามหาคุณเลย พอได้ลูกมะของป้าตอบว่าไม่รู้ เลยโดนอาละวาดกันใหญ่” สมทรงรายงานเสียละเอียดยิบ

คนฟังแอบทำหน้าอยู่ ริมฝีปากเซิดงอนขึ้น ไม่แคล้วว่าอีกสักครู่เธอจะโดนไปด้วย แค่มะยมตอบไม่ได้ว่าเธอไปไหนก็อาละวาดเสียบ้านแทบแตกแล้ว คนอะไรร้ายกาจจริงเสีย!

ทันทีที่เท้าบอบบางแตะพื้นในส่วนของห้องนั่งเล่น สาวดอกไม้ ก็รับรู้ถึงพลังบางอย่าง...หญิงสาวนึกถึงรายการเกี่ยวกับสิ่งลึกลับรายการหนึ่งที่พี่สาวชอบดูย้อนหลังในอินเทอร์เน็ต รังสีร้อนๆ ที่ได้รับทำให้รู้สึกอะไรว้าเธอมีญาณหรือเซนส์ทางด้านนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่หนอ ถึงได้รับรู้

ถึงพลังงานผิดปกติ ดวงตาคมที่ตัวดำมาเล่นเอาเธอสะดุ้งเฮือก อาการสะดุ้ง
ตัวน้อยๆ ด้วยความตกใจ ทำให้เจ้าของดวงตาคมรีบเหมองไปทางอื่น

“ไปไหนมา!” เขาถามเสียงดู

‘อูย...ดุชะมัดเลย’ สาวดอกไม้คิดในใจ

“ไปดูเรือนเพาะชำมาค่ะ” ทำทางเหวี่ยงๆ วีนๆ แบบแหลกลาญ
ทำให้หญิงสาวไม่กล้ารวนเขา แค่ว่าโดนลูกตาคมๆ ตัวดำมองเมื่อไหร่ก็กลัว
จะแย่งแล้ว

“นี่ยา!” คาวีโยนถุงยาที่ได้จากโรงพยาบาลไปทางโซฟา

สาวดอกไม้เฝ้าปากแน่น สะกดกลั้นคำตอบว่าต่อขานไม่ให้หลุดรอด
ออกจากลำคอ แต่ถึงไม่พูดออกไปดังๆ เธอก็ตะโกนอยู่ในใจ ‘มารยาท
ทรมามากๆ’

หญิงสาวเดินไปหยิบมันขึ้นมาดู ก่อนจะโยนกลับไปที่เคยดื่มท่ามกลาง
สายตาคาวี คิ้วเข้มที่พาดรับกับดวงตาคมขมวดเข้าหากัน เมื่อเธอโยนมัน
ลงที่เดิม

“ฉันจะโทร.แจ้งพยาบาลพิเศษ” บุชบาที่ยืนกรานที่จะแจ้งพยาบาล
พิเศษเพื่อดูแลเขา หลังจากต้องพักเรื่องนี้ไปเป็นสัปดาห์เมื่อเขาส่งเธอ
มาอยู่ที่ฟาร์ม

“ผมไม่อนุญาตให้ใครมาอยู่ที่บ้าน” เสียงห้วนจัดดังขึ้น มันต่ำ
จนเกือบเป็นคำราม สาวดอกไม้แอบขมลัก

“ก็แค่พยาบาลผู้เชี่ยวชาญ คุณต้องมีคนดูแลนะค่ะ” เธอพยายาม
กล่อมเขาด้วยเหตุผล

“ก็คุณไง!”

“ไม่ค่ะ ฉันไม่ใช่พยาบาล ฉันไม่รู้อะไรเกี่ยวกับการดูแลคนป่วย
แล้วอีกอย่างก็คือคุณต้องทำกายภาพบำบัด” เธอได้กลับอย่างไม่ลดละ

“บ่ทำ บ่เอาใครทั้งนั้นด้วย”

คนนั่งบนวีลแชร์ตัวดำลั่น หลุดภาษาท้องถื่นออกมา มันไม่ได้

ทำให้เธอรู้สึกกลัวเลยสักนิด เพราะประโยคต่อมาทำให้เธอตัวแข็งที่รู้สึกเหมือนโดนจับโยนเข้าห้องแช่แข็ง

“ผมจะ ‘เอา’ คุณคนเดียว!!” คำวิประกาศเจตนาอย่างชัดเจน
ความอดทนของหญิงสาวพุ่งสูงแตะเพดาน

“ไอ้ถึกบ้า!! คนหยาบคาย!!” พุดจบเธอก็ปิดหูกึ่งหนีขึ้นห้อง
ทิ้งให้คนปวยนั่งแน่นิ่งไปกินอยู่นานสองนาน

บริเวณระเบียงหน้าบ้านเกิดเสียงซุบซิบหรือ...

“ไอ้ถึกคือใครวะ” มะกอกหันมาถามน้องชาย มะยมเกาหัวแกรกๆ แล้วส่ายหน้า เพราะไม่เข้าใจเหมือนกัน ตั้งแต่อยู่ที่ฟาร์มนี้มาก็ไม่เคยได้ยินว่ามีคนชื่อนี้

“ใครมันชื่อถึกวะ” มะเฟื่องที่มาแอบฟังกับลูกด้วยบ่นงมำ ตอนแรกก็ว่าจะหัวเราะเรื่องที่ถูกเป็นนายพุดห่ามๆ แต่เจอ ‘ไอ้ถึก’ เขาถึงกับงงเหมือนกัน

“คุณเดหลี เธอदानายว่าไอ้ถึกอะพ่อ” มะยมหันมาพูดเป็นเชิงปริศนา สามพ่อลูกมองหน้ากันแล้วทบทวนเหตุการณ์

“ตายห่า! นายบอกจะ ‘เอา’ คุณเดหลีคนเดียว” มะกอกนึกได้ก่อน

มะเฟื่องอยากจะขำ แต่ขำไม่ออก เพราะยังข้องใจ

“เออ แต่ทำไมคุณเดหลีต้องด่า ‘ไอ้ถึก’ ด้วยเล่า”

มะยมปิดปากกลืนเสียงหัวเราะ คนสนิทของควาลากพี่ชายและ
ผู้เป็นพ่อให้เดินห่างจากบริเวณนั้น ทั้งสองคนรอกันว่ามะยมจะเลิกหัวเราะหงายท้องกับพื้นหน้าอยู่นานหลายนาที ก่อนที่เจ้าตัวจะลุกขึ้นมาชี้แจงทั้งหน้าแดงๆ

“พ่อ...” พี่มะคนน้องลากเสียงเรียกผู้เป็นพ่อยาวอย่างขบขัน

“ก่อนหน้านี้ฉันพาคุณเดหลีเธอไปดูงานในฟาร์ม ฉันบอกว่าคุณคุมงาน

ทุกอย่าง แล้วมืออยู่วันหนึ่ง คุณเดลีเธอหลุดพุดออกมา”

“พุดว่าไงวะ” คนเป็นพี่ชายเร่งถามเพราะอยากรู้ เล่นขำคนเดียวแบบนี่มันไม่แฟร์...

มะยมทำท่ากระตุงกระตึง ดัดเสียงให้เล็กขณะพุด “เจ้านายพี่มมี ‘ถึก’ จังเลยนะคะ” มือพี่มะคนน้องโบกสะบัดอยู่ในอากาศ คนที่เหลือต่างพากันหัวเราะ

“สรุปแล้ว ‘ถึก’ นี่เป็นอีกชื่อของนายเหรอ เออๆ ฎึงอยู่ตั้งนานว่าในฟาร์มมีคนชื่อ ‘ไอ้ถึก’ ด้วยเหรวะ”

ฟากคนหลงดำไปแล้วกำลังให้หมอนปิดหน้าแล้วกรีดร้อง
“หยาบคายที่ซู้ดดด” ตั้งแต่เกิดมาเธอเพิ่งเคยพบเคยเจอผู้ชายแบบนี้ มีใครที่ไหนจะห้ามเท่าเขาบ้าง มาพุดได้ๆ ว่าจะ ‘เอา’ เธอได้เต็มปากเต็มคำ บุษบานึกอยากจะโห่ เรียกพุทธลักษณะให้มารับเธอกลับบ้านหากอีกใจไม่หักท้วง ถ้าเธอทำแบบนั้นก็เท่ากับทิ้งคำว่าอิสรภาพไปทั้งชีวิตเลยทีเดียวกว่าคุณป้ารู้ว่าเธอเกือบได้รับอุบัติเหตุ รับรองเลยว่าชีวิตเธอต่อจากนี้จะมีคนคอยติดตามยิ่งกว่าหาฉลาม แค่คิดสาวดอกไม้ก็ชนลูกขนพองแล้ว

หญิงสาวลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิอยู่กลางเตียง คิดหาทางยืดเหนียวอิสรภาพที่กำลังจะหลุดลอย เธอต้องยอมเป็นพยาบาลจำเป็น มะยมบอกว่าที่เขเป็นแบบนี้เพราะเส้นประสาทและไขสันหลังได้รับการกระทบกระเทือนอย่างแรง มันแรงจนเส้นเลือดพันกันเป็นเป๊ย อันหลังนี้เธอคิดว่าพี่มะคนน้องพุดไปด้วยความโอเวอร์ สรุปใจความหลักๆ คือความีโอกาสหายสูงหลังจากทำกายภาพบำบัด

บุษบาพนลมหายใจเฮือกใหญ่ นึกถึงอุบัติเหตุแล้วก็ไม่อยากเชื่อเลยว่ามันจะทำให้เขาบาดเจ็บได้ถึงเพียงนี้ ตอนเกิดเหตุก็ไม่มีอะไรเสียหาย ยกเว้นรถพังบุโรทั้งคันนั่น

“หรือเราจะเข้าเบญจเพสตอนอายุสี่สิบเจ็ดกัน” เธออดบ่นงำ
ถึงสาเหตุที่ต้องมาเจอเรื่องซวยๆ ไม่ได้...

3

ฟิสิกของบุษบา

‘ไอ้ถึก’ ยังให้คนนั่งบนวิลแชร์ไปกินไปหลายสิบนาที คาวินึก
อยากรู้ว่าเธอไปสรรหาคำด่าเจ็บๆ งามๆ แบบนี้มาแต่ไหน ฟังแล้วมันเจ็บจี๊ด
ไปถึงหัวใจ แล้วคนอย่างเขามัน ‘ถึก’ ตรงไหนกัน ชายหนุ่มลูปหนวดเครา
ก่อนมองขึ้นไปบนบ้านด้วยสายตาคาดโทษทั้งที่ยังไม่เข้าใจคำด่าของ
หญิงสาว ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นยืนโดยที่ขาใส่เสื้อ เดินเขย่งๆ ไปที่โซฟา
ทั้งตัวลงนั่ง หยิบห่อยาที่กระเด็นออกมา รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ผุดขึ้นบน
ริมฝีปากแดง

“เธอไปไหนไม่ได้หรอก ยายดอกไม่มีพิษ” เจ้าของปากแดงๆ
บนคาคโทษ “สวยหลอกหลวงจริงๆ” เขาพูดบดท้ายอย่างขบขัน เพราะ
ลีลาการด่าของเธอถึงใจทีเดียว เขาถึงได้คิดว่ามันหลอกหลวง

คาวินึกถึงผู้หญิงร่างเล็กตัวบางที่เดินลงจากรถประจำทาง เขา
จับตาดูเธอตั้งแต่ก้าวแรกที่เธอเหยียบย่างลงบนแผ่นดินซึ่งเป็นอาณาเขต
ของหมู่บ้านดงมะเฟือง จนเดินเข้าไปนั่งในศาลา กระทั่งเดินมาตามทาง
ที่ร้านขายของชำซึ่งติดกับร้านซ่อมมอเตอร์ไซด์ที่เขาอยู่ ใบหน้าสวยหวาน
กึ่งจิ้มลิ้มที่มองปราดเดียวก็รู้ว่ามิใช่ชาติอื่นผสม เล่นเอาหัวใจที่แกร่ง
ดิ่งหินผาสะเทือนเหมือนเจอแผ่นดินไหวราวๆ 7.8 ริกเตอร์ แถมยังมี
อาฟเตอร์ช็อกด้วยการตวัดค้อนน่ารักให้อีกหนึ่งที แบบนี้ลืเขาถึงอด

เร่งเครื่องยนต์แซงไม่ได้

ครั้นพอเธอเดินหนีและเขาขับรถตามไป มันก็เหมือนกับโชคชะตาเข้าข้าง อุบัติเหตุเล็กๆ ที่เขาต่อ ยอดให้มันหยุดยั้ง...จนทำให้เธอมาติดแหงกอยู่ในอาณาจักรของเขา มาอยู่ใต้ปีกของคาวี มากบารมี คนนี้อย่างไรล่ะ ชายหนุ่มหล่อบอมบ์เฟื่องที่ห่อหุ้มขาเพื่อความสมจริง ล้วงมือหยิบบางอย่างในกระเป๋ากางเกง มันคือพาสปอร์ตของแม่สาวดอกไม้ คาวีท่องชื่อและนามสกุลของเธอจนขึ้นใจ

“นางสาวบุษบา ฟาเบรกาส วงศ์บุษบา”

นามสกุลที่ต่อท้ายสองอันสะกดตาชายหนุ่มเป็นอย่างยิ่ง อันหลังคือวงศ์บุษบานี้เขาค้นหุเป็นอย่างดี มันเป็นนามสกุลของคนดังในหมู่บ้านข้างเคียงนี่เอง เจ้าของเฮือนดอกรักที่ชื่อพุทธลักษณะก็มีนามสกุลวงศ์บุษบา ส่วนฟาเบรกาส คลับคล้ายคลิบคลาว่าเคยได้ยินที่ไหน แต่ก็ยังไม่ออก ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ไม่ว่าเธอจะเป็นใคร เร็วๆ นี้เขาจะเปลี่ยนให้เธอกลายเป็น ‘นางบุษบา มากบารมี’ ให้ได้เลยเชียว!

สองหนุ่มสาวเผชิญหน้ากันอีกครั้งตอนอาหารค่ำ บุษบา คิดว่าอาหารมื้อนี้เป็นมื้อแรกที่เธอกินอย่างผิ่ดเผื่อนคอที่สุด แรกทีเดียวเธอปฏิเสธจะลงมาร่วมโต๊ะ หากไม่ได้ยินเขาแผดเสียงลั่นบ้านใส่ลูกน้อง ความดุร้ายของเขาทำให้เธอแอบกลัว ผู้ชายอะไรดีแต่ใช้เสียงตวาดสั่งแค่จะชวนเธอลงมากินข้าวด้วยกันดีๆ ยังทำไม่ได้

“ไม่อร่อยเหรอคุณ”

เสียงเขาทำให้เธอท้อไหลโดยอัตโนมัติ คาวีเห็นแล้วจึงรีบปรับสีหน้าโดยเร็ว เพิ่งรู้ว่าทำให้เธอกลัวจริงๆ ที่เขาไม่ได้ถักถอขนาดต้องกลัวเสียหน่อย

“อร่อยค่ะ” คนไม่ยอมก็มีเรื่องตอบ

“ทำไมกินน้อยล่ะ” เจ้าของบ้านถามต่อ

‘เพราะคุณนั่นแหละ’ สาวดอกไม้มองในใจ

“หรือคุณไม่ชอบ” คำวิถามต่อเมื่อเธอไม่ตอบ

“ชอบค่ะ แต่ฉันไม่ค่อยหิว”

“กลัวอ้วนหรือกำลังลดความอ้วน” ตามคมๆ ตวัดมองสัดส่วนหญิงสาว บุชบาแทบอยากจะลุกไปควักลูกตาเขาออกมา

“เปล่าค่ะ” เธอตอบบัดๆ ส่งค้อนน้อยๆ ให้อีกด้วย

“ก็ดี หุ่นบางยังกับไม้เสียบลูกชิ้น ไม้รู้จะลดไปทำไม”

แคว้ง! ซ่อนในมือหญิงสาวหล่นกระแทกจาน บุชบาแก้มมองร่างกายตัวเองเพียงแวบ เธอตัวเล็กก็จริง แต่ไม่ผอมบางขนาดไปเปรียบเปรยกับไม้เสียบผี เอ๊ย ไม้เสียบลูกชิ้น เห็นอย่างนี้เธอก็มีส่วนว่าส่วนโค้ง แล้วหน้าอกเธอก็ไม่ได้ใช่ดาวลัคนิด

“คุณพูดแบบนี้หมายความว่ายังไง” เธอวางส้อมแล้วถามเสียงเอะรื่อง

“อะไร” คำวิทำหน้าที่เหลือไม่เข้าใจว่าทำไมจู่ๆ หญิงสาวก็ทำหน้าเหมือนโกรธเขามาสิบชาติ ทั้งๆ ที่เมื่อกี่ยังทำหน้าที่จอมเหมือนกลัวเขาอยู่เลย

“กะ...ก็ที่คุณหาว่าฉันหุ่นเหมือนไม้เสียบลูกชิ้นนะ” เสียงหวานๆ ของเธอสูงขึ้นทุกที

ตามคมวาววับขึ้น ชายหนุ่มงจใจใช้สายตาดำจ้องมองหุ่นเธออีกครั้ง อย่างต้องการจะล้อเลียนที่พวกผู้หญิงมักห่วงเรื่องหุ่น แต่หญิงสาวกลับตีความสายตาแบบนั้นว่าเป็นสายตาของผู้ชายที่กำลังลวนลามเธอ ลีลาการตวัดสายตาขึ้นลง ทั้งยังงจใจจับจ้องบางส่วนนานเป็นพิเศษทำให้เธอร้อนซู้ไปทั้งตัว จะว่าโกรธก็โกรธ จะว่าอายก็อาย ความอดทนของเธอพุ่งสูงติดเพดานอีกครั้ง...

“โอ้ถึกหีน!” จบคำจามผัดกะเพราเนื้อของโปรดของคำวิ ก็โปะเข้าที่หัวชายหนุ่ม

“เฮ้ย!!” เขาสะบัดตัวหนีจนแทบพลัดตกเก้าอี้

สมทรงและมะยมตามเข้ามาดูทันทีที่ได้ยินเสียงเจ้านาย ภาพเจ้านายโดนราดด้วยผักกะเพราทำเอาสองแม่ลูกถึงกับหลับตาปี๋ ด้วยรู้ว่าเจ้านายของพวกเขาแน่นอนอารมณ์ร้อนขนาดไหน ซึ่งฟาร์มแห่งนี้ภายใต้อาณาจักรของคาวี ไม่มีใครกล้ามีปัญหาเกี่ยวกับชายหนุ่ม

มะยมรีบปราดเข้าไปคว้าเหยือกน้ำเปล่าราดบนหัวเจ้านาย สลับกับมองสาวดอกไม้ที่ยืนกำมือตัวสั่นเทา คาวีปิดเศษผักกะเพราออกจากใบหน้าและดวงตา

“เธอทำอะไรของเธอ!” เขาเกือบลุกไปหักคอสวยๆ หากสติส่วนลึกไม่เตือนเอาไว้ก่อน

“กำลังสอนคุณยังงี้ละ!” บุชบาได้กลับด้วยอารมณ์ร้อนๆ พอกัน

“ฉันไปทำอะไรให้เธอไม่ทราบ” เจ้าของบ้านหนุ่มเค้นเสียงถามเห็นสีหน้าดูเดือดของเธอแล้วก็หัวใจไม่น้อย เธอเป็นดอกไม้แสนสวยที่ซ่อนหนามอาบยาพิษด้วยท่าทางบอบบางจริงๆ ด้วย

“คุณหาว่าฉันผอมเหมือนไม้เสียบลูกชิ้น” เธอแหงนออกมาอย่างคับแค้น “แล้วคุณก็ใช้สายตาเหินๆ มองฉันอีกด้วย ไฉ่ถักเหิน!” บุชบาหันไปคว้าจานผักสดเสิร์ฟเขาอีกที่แล้ววิ่งหนีออกไปจากห้อง ไม่ฟังเสียงร้องเรียก

“นี่มันเรื่องห่าอะไรวะ!” คาวีสบดด้วยความหัวเสีย เมื่อเรียกเท่าไรเธอก็ไม่หยุดฟัง

“ใจเย็นๆ ครับนาย” มะยมเอาน้ำเย็นเข้าลูบเมื่อเห็นเจ้านายหันเหไปที่อาหารบนโต๊ะ แน่نونว่าอีกไม่นานถ้อยจวนเหล่านี้นจะต้องแตกเกลื่อนพื้น แล้วเป็นภาระเขาที่ต้องช่วยแม่เก็บกวาด

“ใจเย็นหอกสิ มึงไม่เห็นสิ่งที่ผู้หญิงคนนั้นทำหรือไง”

เพ่ล้ง! จานใบแรกปลิวไปกระทบกับฝาบ้าน มะยมมองตามด้วยแววตารันทด ‘กูจะไม่เศร้าเลย ถ้ากูไม่ใช่คนเก็บกวาด!’

“ก็นายไปหาว่าหุ่นคุณเดห์ลีเหมือนไม้เสียบลูกชิ้นอะ” มะยมท้วงเสียงอ่อย หวังให้เจ้านายสำนึกผิดบ้าง จะได้เลิกลงกับข้าวของ

“กุพุดแบบนี้เพราะต้องการให้เธอกินข้าวเยอะๆ ต่างหากเล่า”

เพ็ล้ง! จานใบที่สองปลิวไปยังมุมเดิม

‘อ้าวเธอ’ มะยมคิดในใจ ยกมือทาบอก การบอกผู้หญิงสักคนว่าเธอหุ่นเหมือนไม้เสียบลูกชิ้น นี่แปลว่าต้องการให้สาวเจ้ากินข้าวเยอะๆ ตรงไหน...

“แต่นายมองเธอด้วยสายตาหื่นๆ ด้วยนะ”

เพ็ล้ง! ใบที่สามเสียดหัวเขาไปแบบเส้นยาแดงผ่าแปด มะยมหดหัวหลบอย่างหวุดหวิด หันไปหาผู้เป็นแม่อีกทีก็ไม่เจอแม่แต่เงา ทั้งๆ ที่วิ่งเข้ามาพร้อมกัน

‘อุ๊ต๊ะ...แม่นี่รักกุจริงๆ เห็นนางจะชวยเนีย เปิดตูตุนีไปไม่เรียกกันบ้างเลย’

“กุแค่หยอกเล่น หยอกอะ หยอก...” คำวิลากรเสียงยาวๆ อย่างมีอารมณ์ “มึงเข้าใจมัย ไอ่ยม”

‘หยอก’ มะยมทวนคำนั้นในใจ ผู้ชายที่โหดเขา ‘หยอก’ ผู้หญิงแบบนี้กันบ้าง พี่มะคนน้องแทบอยากลงไปชักดินชกกับพื้น ให้ดินตายเหอะ! บนโลกนี้คงมีแต่ ‘พี่ถึกของบุษบา’ เท่านั้นแหละที่คิดหยอกสาวด้วยสายตาหื่นๆ แล้วก็คิดว่าสาวจะไม่ว่าอะไร โดนผิดกะเพรา กับ ผักสดนี่นับว่าน้อยไปจริงๆ มันต้องราดด้วยน้ำพริกนรกสูตรแม่ประนอมเอ๊ย แม่สมทรงของเขาด้วย ถึงจะสาสมกับความท้อ เอ๊ย ความซื่อแบบห่ามๆ

คิดแล้วมะยมก็ได้แต่นั่งกุมขมับ ปรายตามองเจ้านายที่เดินกระยองกระเด้งขึ้นไปบนห้อง อย่างไม่ยอมฟังอีวาคำอ้อมอะไร แกมยังไม่สำนึกสักนิดว่าตัวเองนั้นผิดแบบเต็มประตู!

วันรุ่งขึ้นบรรยากาศอึมครึมยังคงครอบคลุมไปทั่วบริเวณบ้าน สมทรงที่แอบดูเหตุการณ์ตั้งแต่เมื่อคืนรีบขึ้นมาหาบุษบาแต่เข้ากระเป๋าสีเสื้อผ้าที่วางบนเตียงทำให้คนสูงวัยใจหาย หากปล่อยให้เจ้าหล่อนลากกระเป๋ากลับไปพ้นห้อง ไม่แค่วะเปิดได้ลงกลางบ้าน

“คุณเดหลี...” สมทรงเรียกเจ้าของกระเป๋าคาที่ตาแดงๆ หน้าซีดๆ มองปราดเดียวก็รู้ว่าหญิงสาวไม่ได้นอนมาทั้งคืน

“เดหลีจะกลับบ้านค่ะ” บุษบาหันมาบอก

“โอ้...อย่าเพิ่งกลับเลยนะคะ อยู่ช่วยป้าดูนายควีก่อนเถอะ” คนสูงวัยลงทูลขอร้อง นางรู้นิสัยควีดีกว่าใคร ด้วยเห็นชายหนุ่มมาตั้งแต่ก่อนแต่ออก เรื่องเมื่อคืนควีไม่ได้มีเจตนาอย่างที่บุษบากล่าวหาสักนิด

“ไม่ค่ะ เดหลีจะกลับ เดหลีทนอยู่กับคนหยาบคายอย่างเขาไม่ได้หรอก” เธอบอกอย่างกระแทกกระทั้น เกิดมาเคยมีใครกล้ำมองเธอแบบนั้นบ้าง หากคุณป้าและน้องชายเธอรู้ว่ามีคนกล้ำมองเธอแบบนั้นรับรองเลยว่าฟาร์มแห่งนี้จะโดนระรานจากน้องๆ มหาตั่วแสนอย่างมหาไซค มหาลามและมหาเสน่ห์

“โอ้ อย่าถือสานายเลยนะคะ” สมทรงขอร้อง “ที่เป็นแบบนี้คงหงุดหงิด คนเคยเดินเห็นสะตวงนี่คะคุณ จู่ๆ เดินไม่ได้ก็ต้องมีเสียใจกันบ้าง” นางอ้างถึงอาการบาดเจ็บกำมะลอของเจ้านาย ความจริงแล้วสมทรงไม่เห็นด้วยที่ควีโกหก แต่พอรู้ว่าบุษบาตั้งใจจะไปจากที่นี่ นางจึงต้องยกมาอ้างเพื่อขุดรั้งหญิงสาวเอาไว้

อาการเจ็บของเขาทำให้ใจสาวดอกไม้เย็นลง หัวใจที่เคยพองด้วยความโกรธ ค่อยๆ ฝ่อแฟบลงเหลือแต่ความรู้สึกสำนึกผิดปนห่อเหี่ยว หญิงสาวย้ำกับตัวเองเสมอว่าเธอเป็นต้นเหตุของเรื่องทั้งหมด หากไม่เหม่อลอยจนข้ามถนนแบบไม่ดู เขาก็ไม่เป็นแบบนี้

บุษบาเอื้อมไปเปิดกระเป๋าสีเสื้อผ้าสีหวานของตัวเอง สมทรงยิ้ม

แป้นอาสาจัดเสื้อผ้าใส่ตู้ให้หญิงสาว บุษบาพยายามปฏิเสธเพราะเกรงใจ แต่ไม่ว่าอย่างไรคนสูงวัยกว่าก็ยืนกรานจะทำให้ หญิงสาวเลยได้แต่นิ่งดูพร้อมถอนหายใจ

“งั้นเดหลิ้งไปทำอาหารเข้าแทนป้าแล้วกันนะคะ” เธอบอกอย่างปลงตก

“คุณเดหลิ้งทำอาหารเป็นด้วยหรือคะ” สมทรงหันมาถาม ท่าทางอ้อนแอ้นดูเป็นคุณหนูจำทุกกระเบียดนิ้วเนียนะ จะทำกับข้าวเป็นด้วย

“เดหลิ้งเรียนจบทางด้านนี้มาคะ” เธอตอบสั้นๆ พร้อมกับขอตัวลงไประดับล่าง

หญิงสาวเดินผ่านห้องไอ้คุณถึกจอมอหังการ เธอวัดค้อนใส่ประตูห้องหนึ่งที ก่อนวิ่งปรี๊ดลงไประดับล่างอย่างรวดเร็ว

กลิ่นอาหารหอมไปทั่วห้องครัวเล่นเอาหนุ่มๆ แก่ๆ ที่มาแอบดูพากันกลืนน้ำลายลงคอคนละหลายอึก ท่าทางคล่องแคล่วชำนาญงานครัวสร้างความปลาบปลื้มให้พวกที่คาดหวังว่าฟาร์มแห่งนี้จะมีนายหญิงกับเขาสักที ทุกคนต่างล่าถอยเมื่อสมทรงเดินไปตะโกนเรียกลูกชายที่หน้าบ้าน มะกอก มะยม และมะเฟืองต่างพากันวิ่งอ้อมไปหน้าบ้านเพื่อขึ้นไปช่วยกันพยุงเจ้านายลงมาจากห้อง แต่ครั้งไปถึงห้องก็ต้องร้องเหวอ วิ่งกระเจิงออกมา

“ไม่ไปไวย!!”

เสียงกัมปนาทดังจากห้องนอนใหญ่ ตามด้วยเสียงวิ่งตึงดังลงบันได ทำให้คนทำอาหารอยู่ต้องวางมือ บุษบา มองสามหนุ่มต่างวัยวิ่งลงมาจากชั้นบนอย่างตาดีตาเหลือก หญิงสาวทำเสียงขึ้นจุก แล้วหันกลับไปสนใจหม้อข้าวต้มบนเตาต่อ

“นายไม่ยอมลงมาคะ คุณเดหลิ้ง”

ถัดจากสามหนุ่มก็เป็นสมทรงที่เดินแกมวิ่งลงมา หญิงสาวนึกโมโห

คนเจ้าอารมณ์ กระนั้นก็ปราชัย ตัวเองเอาไว้ โดยให้เหตุผลว่าเป็นเพราะเดินไม่ได้ เขาเลยหงุดหงิด อีกอย่างเธอก็รู้สึกผิดที่เผลอด่าเขาไปตั้งสองครั้ง ‘ไอ้ถึกบ้า’ กับ ‘ไอ้ถึกหิน’ ไม่น่าออกจากปากคนอย่างเธอเลยจริงๆ

“งั้นเดี๋ยวป้ายากอาหารไปให้เขาบนห้องก็ได้ค่ะ” หญิงสาววางทัพพีปิดแก๊สแล้วหันไปบอก

สมทรงส่ายหน้าหือ “ไม่ดีกว่าค่ะ ปากลัว...” นางทำหน้ากลัวได้สมจริงยิ่งกว่าดาราเจ้าของรางวัลโทรทัศน์ทองคำเสียอีก

“เขาไม่ทำอะไรป่าหรงค่ะ ที่เป็นแบบนี้เพราะเขาป่วย” เธอยกคำพูดของสมทรงเมื่อเช้ามากล่าวอ้าง ถึงอย่างนั้นสมทรงก็ยืนกรานไม่ขึ้นไปเสิร์ฟอาหารอยู่ดี

“ส่งสารป่าเถะนะคะ เดี่ยวป่าจะเก็บของในครัวให้ อ้อ แล้วก็อย่าหวังจะใช้คนงานนะคะ เพราะนายไม่อนุญาตให้ใครขึ้นมานบนาน” สมทรงบอก

ควีเป็นคนมีโลกส่วนตัวสูง ไม่ชอบให้ใครมายุ่งย่ามในอาณาเขตของตัวเองมากนัก มีไม่กี่คนที่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นมาบดกวาด ทำความสะอาดบ้าน

เวลาต่อมาบุษบาก็ต้องเป็นคนยกถาดอาหารขึ้นไปบนห้อง เขาด้วยตัวเอง หลังจากคุยกับสมทรงแล้วเธอก็เที่ยวเดินตามหามะกอกและมะยมแต่ก็ไม่พบ สองคนนั้นคงกลัวจนหัวหด เธอเลยต้องรับภาระนี้

ประตูห้องที่แง้มไว้ทำให้หญิงสาวเดินเข้าไปได้สะดวก ร่างสูงใหญ่ ที่นั่งกึ่งนอนบนเตียงก่อให้เกิดความรู้สึกผิดขึ้นอย่างท่วมท้น ควีกำลังพยายามใช้มือพุงตัวเองนั่งอิงหัวเตียง หญิงสาวรีบวางถาดอาหาร แล้วปราดเข้าไปช่วยเขา ลืมเลือนความขุ่นเคืองใจไปชั่วขณะ

“ฉันช่วยค่ะ” เธอบอก

การช่วยเหลืออย่างเก้ๆ กังๆ ผ่านไปด้วยดี มีบางขณะที่ลมหายใจ

อุ่นร้อนเป่ารดแก้มจนเธอต้องผงะออก บุษบาเกือบส่งค้อนให้เขา หากไม่เห็นสีหน้าหงุดหงิดถึงขั้นนั้นเสียก่อน เธอหันไปประคองถาดอาหาร มาวางไว้บนตักเขา

“ผมไม่กินข้าวเช้า”

ปากแดงที่มีหนวดรายล้อมขยับบอก น้ำเสียงตืดจะแง่อนนิคๆ เขายังไม่หายโกรธเรื่องเมื่อคืนนะ...ยังจำได้ดีตอนที่เธอคว่ำจานผัดกะเพรา มาราดหัวเขา แถมด่าเขาปาวๆ ว่าไอ้ถึกบ้ากับไอ้ถึกหิน เขามั่นหินตรงไหน กัน ยังไม่ได้แสดงออกไปสักนิดเดียว

บุษบาปิดความฉุนเฉียวทิ้ง “กินหน่อยนะคะ คุณมียาหลังอาหาร ที่ต้องกิน” เธอยกช้อนจ่อใกล้ปากเขา สบดวงตาคมกริบราวกับวัดใจ หญิงสาวรู้สึกประหม่าและเกร็งบ้างแต่ก็เล็กน้อยเท่านั้น เธอเกิดมา ท่ามกลางผู้ชายหน้าตาดีมากๆ ไม่ว่าจะเป็นพ่อ น้องชายและญาติๆ ดังนั้น นายหนวดคาวีไม่มีผลต่อระบบการเดินของหัวใจเธอแน่นอน ที่มันเต้นแรง อยู่ขณะนี้ก็เพราะความไม่คุ้นเคยและความกลัวล้วนๆ

ปากแดงๆ ยอมอ้าเมื่อถูกปลายช้อนดันสองครั้งติดกัน คาวี กินข้าวจนหมดและยอมกินยาอย่างว่องไว ตอนที่สมทรงมาแล้วว่าเธอ เก็บเสื้อผ้าจะกลับบ้าน เขาโมโหแทบตาย เลยอาละวาดด้วยการไล่ ตะเพิดพวกนั้นให้กระเจิง ครั้นพอเห็นเธอประคองถาดเข้ามา อารมณ์ เขาก็เย็นลงได้อย่างไม่น่าเชื่อ

บุษบาเหลือบมองเผื่อตรงหาชายหนุ่ม ไม่น่าเชื่อว่าอุบัติเหตุเล็กๆ จะส่งผลร้ายแรงได้ขนาดนี้ หญิงสาวนี่ปลงตกต่อโชคชะตา มันอาจเป็น เวรกรรมแต่ชาติปางก่อนของเธอก็ได้ หรือไม่ก็เกิดจากกรรมในชาตินี้ เธอโกหกคุณป้า โกหกทุกคน ฟ้ายเลยส่ง ‘กรรม’ ที่ชื่อนายคาวีนี้มา สมอง...

“คุณยังเจ็บแผลหรือเปล่าคะ” เธอถามหลังจากที่เขากินยา หลังอาหารเรียบร้อยแล้ว

“ไม่!” ชายหนุ่มตอบเสียงตืดจะห้วน “ไม่รู้สิอะไรเลย” ตอกย้ำความทุพพลภาพของตัวเองกับหญิงสาว

ใบหน้าหญิงสาวจืดเจือ “หมอบอกว่าคุณมีโอกาสหาย” เธอบอกอย่างต้องการสร้างขวัญและกำลังใจให้เขา คิดในแง่ดีว่าเขาอาจจะไม่ใช่คนโหดร้ายอะไร ที่เป็นแบบนี้คงเพราะกำลังหงุดหงิด หากเป็นเธอและรู้ว่าตัวเองจะเดินไม่ได้คงได้แต่ร้องไห้โฮ หมดอาลัยตายอยากกับชีวิตเป็นแน่

“พูดแบบนี้ คงอยากไปจากผมเต็มที่แล้วสินะ” คำวิประชดประชันแล้วเบือนหน้าหนีไปทางอื่น

“เปล่านะคะ ที่ฉันจะจ้างพยาบาลกับนักกายภาพบำบัดนั้นเพราะว่าฉันอยากให้คุณหาย ไม่ได้ต้องการจะปิดความรับผิดชอบแต่อย่างใด” บุษบาอธิบายอย่างมีเหตุผล

“ผมไม่ต้องการพยาบาล” เขายืนกรานเสียงหนัก

“แต่คุณต้องการนักกายภาพบำบัดนะคะ” เธอได้กลับเสียงแข็งพอกัน

“ไม่ใช่ตอนนี้” เขาชี้ไปที่เฟือกอันใหญ่บนขา สาวดอกไม้เห็นดังนั้นจึงถอนหายใจ

“ฉันไม่รู้วิธีดูแลคนป่วยคะ ฉันไม่ได้เรียนมาทางนี้” เธอยังคงพยายามอธิบาย “อีกอย่างฉันต้องกลับบ้านคะ หากฉันหายตัวมานาน คนในครอบครัวฉันจะเป็นห่วง”

ดวงตาคมกริบวาววับเมื่อได้ยินคำว่า ‘ครอบครัว’ เขาถามกลับอย่างฉุนขาด “คุณหนีผัวมาหรือไง!”

หญิงสาวอ้าปากค้างไปหลายวินาที ก่อนจะสวนกลับอย่างไม่ลดราวาสอก “บ้าสิ คนทุเรศ! มาหาว่าฉันมีสามีได้ไง” แหวเสียงแหลมอย่างไม่เคยทำ

“อ้าว จะไปรู้เหรอก ก็เห็นอ้างว่าจะกลับไปหาครอบครัว ผมก็นึกว่ามีลูกมีผัวแล้ว” คนป่วยกำมะลอตอบด้วยน้ำเสียงตืดรีนเรงนิตๆ

“ใช้คำว่าสามียะ” เธอขึ้นเสียงสูง รับไม่ได้กับคำว่า ‘ผัว’ ฟังดูแล้ว
มันหยาบคาย หยาบคายที่สุด!

“ผัว!”

“สามี!”

“ผัว!”

บุษบาหายใจเข้าปอดลึก ก่อนจะโต้ว่า “สามีๆ”

คาเวียกดขี่มตรงมูกปาก ก่อนจะขานรับ...

“จ๋าๆ” เขารับเสียงหวานเจี๊ยบทีเดียว ชัดกับใบหน้าและบุคลิก
อย่างสุดโต่ง

“กรี๊ด...ไอ้ถึกบ้า!!” คนตัวเล็กที่แพ้งจนหมดรูปรีบวิ่งออกไปจาก
ห้อง ปล่อยให้คนป่วยนั่งหัวเราะอยู่บนเตียง

**เสียงโต้เถียงดังมาถึงด้านล่างของบ้าน เนื่องจากประตูห้อง
ไม่ได้ปิด มะกอกหัวเราะแหยๆ ในขณะที่มะยมหัวเราะก๊ากกั๊กกั๊กที่ได้ยิน
เสียงจ๋า...ตัวเขาชนลูกชนพองไปกับเสียงทุ้มนุ่มๆ นั้นเหลือเกิน อยู่กัน
มาหลายปีไม่เคยได้ยินผู้เป็นนายลากเสียงหวานแบบนี้สักที**

“ทำไมจบด้วยการที่คุณเดหลิ่วหนีทุกทีวะ” มะกอกบ่นกับน้องชาย
คำบ่นของพี่มะคนพี่ ยิ่งทำให้พี่มะคนน้องหัวเราะมากขึ้น

“แหม...ก็นายเราใช้ความเถื่อนเข้าข่ม ใครล่ะจะไปสู้ได้” มะยม
สะบัดมือตุงตุงเป็นการตอบท้าย

สมทรงแม่ของพี่มะทั้งสองได้แต่ส่ายหน้า มองขึ้นไปบนชั้นสอง
ด้วยความหนักใจ “จะไปกับรูดเร็ว...” นางบ่นออกมาหลังจากเฝ้า
ติดตามพฤติกรรมเจ้านายมาตั้งแต่เมื่อวาน

คนหนึ่งอ่อนหวาน อีกคนรีเริงกระด้าง...

“อะไรรูดแม่” หนูมะคนน้องหันมาถาม

“ก็คุณคาเวียกับคุณเดหลิ่ว”

“บ๊าละแม่ เขายังไม่ได้เป็นแฟนกันเลย จะมารอดมาเร็ดอะไร”

มะยมท้วง

“แล้วไอ้ที่นายทำอยู่นี่เรียกว่าอะไร” สมทรงถามลูกชาย

“ก็กำลังจีบแม่” มะกอกบอก

“แต่คุณเดหลิยังไม่ตกลง” มะยมอธิบายเพิ่ม

“แล้วคุณเดหลิรู้มั๊ย” สมทรงเริ่มหงุดหงิดกับลีลาของลูกชาย

ทั้งสอง

“ฮึ!” สองหนุ่มส่ายหน้าตอบพร้อมกัน

“เฮ้า แล้วบ้านไหนเขาทำกัน จีบสาวแต่สาวไม่รู้” คนสูงวัย
ไม่เข้าใจ

“บ้านนี้ เจ้าของฟาร์มนี้แหละแม่ คนปกติเขาตามกันถึงบ้าน
ส่งดอกไม้ ส่งข้อความไปหา แต่นายคาวีเนี่ยไม่เหมือนใคร เวลาไม่มี
ทั้งฟาร์มไม่ได้ เลยพาสาวมาอยู่ที่นี่แล้วค่อยจีบ เวิร์กปะล้า สมเป็นของดี
ประจำหมู่บ้านเราเลยนะแม่” มะยมเชิดชูผู้เป็นนายประหนึ่ง ‘สินคำ
โอทอป’ หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ อะไรเทือกนั้น เห็นดิบๆ เก๋ออนๆ แบบนี้
ความจริงแล้วเมื่อก่อนคาวีเนื้อหอมฟุ้งไปทั่วทั้งอำเภอ สาวน้อยสาวใหญ่
แวะเวียนมาไม่ขาด เรียกว่าหวักระไต่บ้านไม่เคยแห้ง จะมีแต่ช่วงหลังๆ
นี้แหละที่ขาดหายไป เพราะมัวแต่ทำงาน

“การหลอกลวงมันดีตรงไหนกันไอ้ลูกมะ”

“ช่วย! แม่ไม่รู้อะไร เขาไม่ได้เรียกว่าหลอกลวงอะไรหรอกจะ
เรียกว่าใช้เล่ห์เหลี่ยมต่างหาก”

“เล่ห์เหลี่ยมบ้านพ่อเกสิไ้มะยม โกหกว่าเป็นอัมพาตเพื่อดึงตัว
คุณเดหลิเอาไว้ นี่ก็ไม่ว่าสิบเสาะประวัติกันบ้างหรือยังว่าเป็นลูกเต้า
เหล่าใคร ทำแบบนี้เข้าข่ายหลอกลวงเลยนะไอ้ลูกมะ”

คนโดนเล่นถึงพ่อสะดุ้ง “พ่อดันก็ผัวแม่ละนา” มะยมเถียงเสียง
อ่อย “แล้วไอ้ที่นายทำอะ มันก็มาจากใจล้วนๆ เฟิสต์เลิฟอะแม่ รู้จัก

หรือเปล่า”

“เฟิสต์ฟาสอะไร ข้าไม่รู้จัก อธิบายให้มันฟังง่ายกว่านี้หน่อย
ไอ้ลูกมะ” เจ้าของร่างอวบอ้วนค้ำสะเอวแหว

“ไอ้มะยมมันหมายถึง ‘รักแรก’ นะแม่ เพียงเธอสบตาฉัน อะไร
ประมาณนี้” มะกอกแทรกขึ้น

“อ้อ แล้วทำไมจะต้องลงทุนเจ็บตัวขนาดนี้ ชอบก็จีบเขาดีๆ ซี้”
สมทรงยังไม่เลิกกังขา

มะยมถอนหายใจ “ถ้าทำแบบนั้นได้ก็ไม่ใช่นายคาวีแล้วละแม่”
พูดจบเขาก็ขอตัวไปทำงาน ทั้งให้ผู้เป็นแม่ทำหน้าที่ไม่เข้าใจ ในขณะที่
มะกอกมองตามหลังน้องชาย แล้วหันมายิ้มผิดเฟื่อนให้ผู้เป็นแม่

“รักแรกมันแยก (แยะ) ยาก นะแม่” ชายหนุ่มสรุปสั้นๆ แล้วขอตัว
ไปทำงานบ้าง

“ยากตรงไหนวะ ชอบก็บอกว่าชอบ” สมทรงค้อนไล่หลังลูกชาย
แล้วหันหลังเดินเข้าไปในครัวบ้าง

4

กลัวสิ่งไหน ได้อยู่กับสิ่งนั้น

‘สามี... จำ...’

การได้เตียงเมื่อเช้าเล่นเอาบุษบาถึงกับหลอนตลอดทั้งวัน หญิงสาว ขับไล่อาการจิตตกโดยออกไปดูเรือนเพาะชำ มะยมถูกตามตัวมาอำนวย ความสะดวกให้ ความจริงเธอพยายามปฏิเสธแล้ว แต่ไม่ว่าอย่างไร สมทรงก็ย้ำคำเดิมว่า ‘เพื่อความสงบสุขของฟาร์ม’ คิ้วโก่งเรียวขมวดมุ่น ไม่เข้าใจว่าการที่เธอจะเดินไปดูโน่นนี่ มันไปเกี่ยวกับความสงบสุขของ ฟาร์มตรงไหน

“ช่วงนี้ที่ฟาร์มจะยุ่งๆ ครับ อีกไม่ถึงเดือน สวนกล้วยทางด้านโน้น ก็จะได้เวลาเก็บเกี่ยวผลผลิต” มะยมอธิบายขณะพาหญิงสาวเดินชม เรือนเพาะชำ เธอเคยถามเขาว่าทำการเกษตรไปด้วยแบบนี้ ทำไมไม่เรียกว่าไร่ไปเสีย ซึ่งเขาตอบอย่างคนรู้ลึกว่า เมื่อก่อนมากบารมีฟาร์มเลี้ยง แคโคขุน ไม่ได้ทำการเกษตรหลายอย่างเหมือนทุกวันนี้ อีกทั้งชาวบ้าน ก็ต่างเรียกฟาร์มมากบารมีกันจนติดปากเสียแล้ว

“ปลูกโน่นปลูกนี่เยอะแยะแบบนี้ คนงานก็ทำงานหนักแย่ลึะ” หญิงสาวอดเปรยขึ้นมาไม่ได้ เนื่องจากตั้งแต่มาเนี่ย เธอรับรู้ว่ามีฟาร์ม มากบารมีทำการเกษตรอีกทั้งทำฟาร์มปศุสัตว์หลายอย่างเหลือเกิน

“ไม่เห็นเหนื่อยหรอกครับ ก็อย่างที่เคยอธิบายให้คุณฟังแต่แรก ทุกคน

ถูกวางหน้าที่เอาไว้แล้ว อีกอย่างนายเองก็วางแผนจัดการงานในฟาร์ม ได้อย่างรัดกุม ผลผลิตมันไม่ได้เก็บเกี่ยวพร้อมกัน เลยทำให้ไม่ค่อยมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องคนงาน” คนตอบยิ้มกว้าง งานที่ฟาร์มแห่งนี้ไม่หนักเลยจริงๆ หากทุกคนต่างช่วยกันทำหน้าที่ของตัวเองให้ดี อีกทั้งเวลานี้ปี ที่นี้ก็มีเงินโบนัสที่หากว่าใครได้รู้จำนวนเงินต้องอ้าปากค้างทีเดียว รายได้จากผลผลิตยิบย่อยที่ให้คนงานทำเสริม คาวีกันไว้เป็นเงินโบนัสให้คนงานในไร่ จึงไม่แปลกอะไรที่อายุงานแต่ละคนจะยาวนานถึงสิบปีขึ้น

บุษบาจับฟังด้วยอคติ ปากสีชมพูเรื่อแดงอน ไม่อยากจะเชื่อว่าคนหน้าตาโหดๆ เกือบๆ แบบนั้นจะมีจิตใจดีอย่างกับพ่อพระ! ยิ่งดูมิถิภาวะทางอารมณ์ที่ต่ำมากๆ ด้วยแล้ว มันทำให้เธอเชื่อยาก ว่านายถึกนั้นจะเป็นที่รักของคนงาน หญิงสาวเดินทำหุวนลมดูงานในฟาร์ม ปล่อยให้มยุพุดจายกย่องเทิดทูนเจ้านายของเขากับสายลม แสงแดด และโค!

หญิงสาวนั่งรถกอล์ฟแวะมาที่คอกโค เธอยื่นมองโคตัวใหญ่ หูยาวมาก โครงสร้างลักษณะของมันดูแข็งแรงมากๆ และมันก็จ้องมองมาที่เธอด้วยเช่นกัน เสียงมะยมดังมาจากด้านหลัง

“ตัวนี้ชื่อ ‘จากัวร์’ ครับ คุณเดหลี่”

“แหม...ชื่อโคของนายถึกฟังดูหรูหราพิลึก” บุษบาคิดในใจ

ต่อมาหญิงสาวก็ได้รู้ว่าเจ้าจากัวร์ตัวนี้เป็นสายพันธุ์ ‘อินดูบราซิล’ ครั้นแล้วเธอต้องทำหน้ามึนอย่างไม่เข้าใจ เวลาที่มะยมกล่าวถึงลักษณะของมัน ไม่ว่าจะเป็นหล่อเหลาหน้าหวาน ดังคม หัวกบาลเต็มโหนกนูน ใบหูยาวใหญ่ครบสูตรตำราโค แถมยังเล่าตบท้ายถึงบรรพบุรุษของเจ้าตัวนี้อีกด้วย แต่อะไรก็ไม่ทำให้หญิงสาวตื่นตาตื่นใจได้เท่า ‘ราคา’ ของมัน

“สิบล้านหระคะ!”

“ใช่ครับ จากัวร์เป็นพ่อพันธุ์ ลูกๆ มันก็ล้านต้นๆ กันทั้งนั้น” มะยมชี้ไปยังแม่พันธุ์ซึ่งมีราคาค่างวดงามพอกัน อาจจะไม่เท่าพ่อพันธุ์แต่ก็สูสี

บุษบาห่อปากเป็นรูปตัวโอ โคเลี้ยงประกวดเนี่ยนะราคาเป็นล้าน
เลย เธอหันไปยังเจ้าตัวใหญ่ बैठเริ่มเทิมนั่นอีกครั้ง ไม่ได้แพงแต่ซื้อนะ
เนีย! ไหลบ้างๆ ไหลเล็กน้อย ถือเสียว่าเป็นความชอบส่วนบุคคลแล้วกัน

คาวิกดัตตสายเมื่อลูกน้องคนสนิทโทร. รายงานความ
เคลื่อนไหวของสาวดอกไม้จับแล้ว ชายหนุ่มกดยิ้มเมื่อมะกอกแอบรายงาน
ว่าดูเธอตกใจมากที่ไ้รู้ราคาของจากรัวร์ ชายหนุ่มพุงตัวลุกเดินกะเผลกๆ
ไปยังโต๊ะทำงานตรงมุมห้อง ไกลลั่นเดือนแบบนี้ มีเอกสารให้เขาตรวจ
สอบหลายอย่าง แม้จะมีลูกน้องช่วยทำ แต่ชายหนุ่มก็ยังอยากตรวจสอบ
ทุกขั้นตอนด้วยตัวเองอยู่ดี เอกสารกองพะเนินตรงหน้าดึงดูดความสนใจเขา
กระทั่งมีเสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์มือถือ

“ไ้ไ้คาว (Cow) ลูกพ่อ!”

คนรับสายทำหน้าเบ้ ทุกครั้งที่ได้ยินผู้ให้กำเนิดเรียกชื่อเขาแบบนี้
เขามักจะชนลูกอยู่เสมอ ก็หนุ่มมันฟังเพี้ยนเป็น ‘ไ้คาวย’ ทุกทีสิเน่า

“ผมจำไ้ว่าพ่อตั้งชื่อผมว่าคาวี” ชายหนุ่มตอบกลับเสียงจริงจัง

“เออสิ มันแปลว่าโค”

“ก็แล้วพ่อไ้เรียก ‘ไ้โค’ ไ้มันรู้แล้วรู้รอดไปเล่า”

คนเป็นลูกชนกีกทุกครั้งที่โดนตอกย้ำความหมายชื่อตัวเอง ทำไมเน่า
...ชื่ออื่นมีหมิ่นแสน ทำไมพ่อไ้ตั้ง ดันมาตั้งชื่อเขาให้พ้องกับสิ่งที่พ่อชอบ

“ก็อยากไ้เรียกอยู่ แต่เกรงใจ” คนปลายสายตอบกลับมว่า
อย่างนั้น

“ไ้หย อยาไ้เกรงใจเลยพ่อ ตามสบาย” ชายหนุ่มว่าประชด บรรณ
ถึงกับหัวเราะลั่นกับคำพูดของลูกชาย

“ไ้เอาอะ อยากพูดภาษาปะกิดกับเขาบ้าง นะลูกคาวนะ...”

“ว่าแต่พ่อโทร. มาทำไม ตอนนี้งานผมยุ่ง” คาวีบอกบัด

“ยุ่งงานจริงหรอ” คนเป็นพ่อลากศัพทวิยรุ่นถาม เล่นเอาคนเป็น

ลูกเปลี่ยนไปถึงดับ “ยุ่งงานหรือยุ่งเรื่องหัวใจ ได้ข่าวว่า...พาสวามาอยู่ที่บ้านด้วย ไหนจะเจ็บป่วยทุพพลภาพแบบนี้ทำงานได้หรือวะลูกคา...”

ควีถึงกับกลอกตา อย่างนี้แล้วแสดงว่าไม่มะกอกก็มะยมที่เป็นคนโทร. ไปรายงานเสียละเอียดยิบ

“แค่นี้พ่อ ผมงุง!” ชายหนุ่มตั้งใจจะกดตัดสาย หากไม่ได้ยินเสียงร้องท้วงไว้ก่อน

“เฮ้ยๆ เดียวก่อนลูกชาย พ่อพูดยังไม่ทันจบเลย”

ควีฟันลมหายใจดังพรีด “อะไรอีกละพ่อ กับบอกแล้วไงว่ายุ่งนี้จะสิ้นเดือนแล้ว บัญชงบัญชียังไม่ได้ดูเลย” ควีบนหวังจะหันเหความสนใจของผู้เป็นพ่อ

“เอออๆ รู้แล้วว่ายุ่งเรื่องหัวใจ” บรรณยังไม่เลิกแหยมลูกชาย “พ่อก็แค่เป็นห่วงแก ไปพาลูกสาวเขามาแบบนี้ พ่อแม่เขารู้หรือเปล่า เกิดเขาจับได้ว่าแกโกหก ดีไม่ดีโดนเก็บไม่รู้จะไว้ย” คนที่สืบประวัติสาวดอกไม้มาอย่างดี เตือนลูกชายด้วยความเป็นห่วง

“พูดแบบนี้ พ่อสืบประวัติลูกสะใภ้มาแล้วละซี”

“ซิชะ! พุดมาเต็มปากว่าลูกสะใภ้ เขาตอบตกลงกับแกหรือยังวะ ไอ้ถึก!” บรรณพุดจบก็หัวเราะลั่น

คนถูกเรียกว่าไอ้ถึกถึงกับทำหน้าอิห้ลัทธิเหลือ แต่ละชื่อของเขา นี่ดีๆ ทั้งนั้น

“ขอเวลาหน่อยนำพ่อ” ควียิ้ม เมื่อคิดว่าตัวเองคงต้องใช้เวลานานทีเดียว คะเนจากฤทธิ์เดชแม่คุณแล้วคงกินเวลานานทีเดียวกว่าจะจีบติด

“ไม่คิดว่าแผนการของแกจะสำเร็จวะ ลูกชาย” ผู้เป็นพ่อบอกไปตามตรง ฟังจากที่มะยมเล่าเป็นฉากๆ แบบละเอียดยิบ ต่อให้เข้าข้างลูกตัวเองอย่างไรก็ไม่มีทางที่สาวเจ้าจะยอมตกลงปลงใจ

“ช่างให้กำลังใจกันดีเหลือเกิน...” คนเป็นลูกคิด

“ไม่รู้ละ เข้ามาอยู่ในอาณาจักรผมแล้ว อย่าคิดว่าจะเดินออกไป

มือเปล่า”

“เฮ้ย! อย่าบอกว่าเจตนาดีห่วยลากเข้าห้อง ปลูกปล้ำทำเมียเลยนะ”
คนปลายสายทำเสียงตกอกตกใจ ซึ่งอีกคนก็รู้เป็นอย่างดีว่าแท้จริงทำ

“คิดเผื่อไว้ยุฟ่อ” คาวีพูดยิ้มๆ

“ถึกเถื่อนเหลือเกิน...”

“ผมก็เหมือนพ่อละน่า อย่าคิดว่าไม่รู้ชี้ยวว่าตอนเป็นหนุ่มนะลวง
แม่เข้าป่า” คาวีได้ทีเลยแซว

“ไอ้ลูกบ้า แคंबังเอิญไปเจอกันตอนออกแคมป์ไวย ลวงที่ไหนเล่า”

“อ้าว ก็ได้ข่าวว่า ‘ก๊ว’ กันในนั้นไม่ใช่หรอพ่อ” คาวีหัวเราะ
ตบท้าย

“บ้าสิ ลามปามจริงๆ พูดเรื่องของแกต่อเลย อย่ามานอกเรื่อง”

“เรื่องอะไรอีกล่ะพ่อ ตอนนี้อย่างไม่มีอะไร” ชายหนุ่มบอกไปตามตรง
ว่ากันตรงๆ เขายังไม่ทันได้เริ่มทำอะไรด้วยซ้ำไป

“พูดแบบนี้ อีกหน่อยจะมีโชว์ปาวว้า...” บรรณถามด้วยน้ำเสียง
ล้อเลียน “แกจะปล้ำลูกสาวชาวบ้านเขาจริงๆ เหรอ”

“พ่อกี้...หาคุณหาตระวางให้ลูก ผมไม่ทำหรอনা”

“แต่แกบอกคิดเผื่อไว้แล้ว”

“ก็คิดเล่นๆ” แต่ทำจริง...คาวีพูดต่อในใจ

“แล้วถ้าแม่หนูนั่นรู้ว่าแกโกหก แล้วยืนยันจะกลับบ้านล่ะ”

“ก็ให้กลับ”

“ง่ายยๆ ยังจั่นเลยหรอ” คนที่เลี้ยงลูกมาคนเดียวตั้งแต่คาวีสองขวบ
ถามอย่างกังขา

คาวียักไหล่ บอกยิ้มๆ “ก็ไม่เห็นมันจะยากตรงไหน”

“ก็ไหนแกบอกจะไม่ให้เขากลับไปมือเปล่า”

“แน่นอนสิพ่อ เธอจะเดินออกไปได้...” คาวีหยุดพูดพร้อมฉีกยิ้ม
กว้าง “ก็ต่อเมื่อมี ‘หัวใจ’ ผมติดมือไปด้วย” เขาพูดต่อด้วยสีหน้ามุ่งมั่น

มีเสียง ‘อืวว’ ดังมาตามสาย จากนั้นสองพ่อลูกก็คุยกันต่ออีกสักพัก โดยที่ผู้เป็นพ่อย้ำเตือนว่าไม่ให้ใช้วิธีปาเถื่อนเด็ดขาด! คาวิรับปากพ่อ ทว่าวางสายไปแล้วชายหนุ่มก็ยังนั่งยิ้มไม่หยุด

‘บรรณ มากบารมี’ คือผู้บุกเบิกฟาร์มแห่งนี้และเลี้ยงลูกชายคนเดียว มากับมือ แม่ของคาวิเสียชีวิตด้วยโรคร้ายตั้งแต่คาวิอายุสองขวบ หลังจากเสียภรรยา บรรณก็หันมาทุ่มเทให้ลูกชายและฟาร์ม คาวิโตมาด้วยความเข้มแข็งของผู้เป็นพ่อ บรรณเป็นแบบอย่างในชีวิตของชายหนุ่ม ต่อมาเมื่อเขาโตขึ้น คาวิตอบแทนผู้เป็นพ่อด้วยการสานต่อภาระหน้าที่ซึ่งผู้เป็นพ่อลำบากสร้างมาทั้งชีวิต บรรณในวัยห้าสิบกว่าตอนนี้ได้ออกท่องเที่ยว หลังจากต้องบากบั่นสร้างเนื้อสร้างตัวมาหลายสิบปี

มากบารมีฟาร์มมีกิจการหลายอย่าง นอกจากปลูกพืชเศรษฐกิจเสริมรายได้จากการเลี้ยงโคแล้ว ในอนาคตอันใกล้นี้ชายหนุ่มมีแผนจะสร้างรีสอร์ตที่ธรรมชาติในพื้นที่ส่วนหนึ่งของฟาร์ม การทำงานมากมายไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกเหน็ดเหนื่อยแต่อย่างใด คาวิมีผู้ช่วยมือดีและซื่อสัตย์ ซึ่งนับเป็นความโชคดีอย่างแรก หากไม่ได้คนเหล่านั้น ชายหนุ่มคงไม่สามารถทำหลายสิ่งหลายอย่างพร้อมๆ กัน การปลูกพืชเศรษฐกิจอย่างพวกมันสำปะหลังไม่ได้ยุ่งยากแต่อย่างใด แม้มีคนที่เชี่ยวชาญคอยหมั่นดูแลใส่ปุ๋ย ถึงเวลาเก็บเกี่ยวก็ใช้เครื่องจักร

บุษบาอยู่ที่คอกเลี้ยงโคจนถึงเย็น ที่นี้มีเพิงไม้เล็กๆ ใวนอน รับลม อีกทั้งยังมีหนังสือกองโตไว้คอยอำนวยความสะดวก แม้จะเป็นหนังสือเกี่ยวกับโคพันธุ์ต่างๆ ทั้งหมดก็ตาม แต่ก็ทำให้เธอเพลิดเพลินจนตะวันคล้อยต่ำจึงรีบกลับ หญิงสาวลืมนึกไปสนิทว่าต้องให้คาวิกินยาหลังอาหารตอนเที่ยง เธอแม้แต่โกรธเขาจนลืมหน้าที่

“ก็บอกแล้วว่าไม่ใช่พยาบาล” บุษบาจึงมำงาขณะนั่งรถกอล์ฟกลับ

“ปกตินายจะขี่ม้า” มะยมหันมาคุยกับหญิงสาว

บุษยามองข้างทาง วันนี้ทั้งวันเธออุตส่าห์หลบหน้าอีตาถึกนั้น แต่ก็ไม่วายจะได้ยินเรื่องเขาจากปากมะยมทั้งวัน

“ออดี หือเร็วกว่าเจ้าเหล็กนี่เป็นไหนๆ”

แหม...ดูชื่อสัตว์เลี้ยงของเขาสิ แต่ละชื่อนี้เหลือเกินจริงๆ โคะชื่อจากรัวร์ ม้าชื่อออดี หือ...ไม่สมกับความถึกเถื่อน!

มาถึงหน้าบ้านหลังใหญ่แล้วหญิงสาวก็รู้สึกใจหวิวๆ ยิ่งเห็นสมทรงมาขึ้นรอนหน้าบ้าน ก็ยังไม่สบายใจเข้าไปใหญ่ ทันทีที่รถจอด ร่างท่วมก็ปราดเข้ามาหาเธอทันที

“นายไม่ยอมกินข้าวตั้งแต่เที่ยงค่ะ” แม่บ้านสูงวัยรายงาน

นั่นอย่างไร...บุษบาทำหน้ามึน ไม่แคล้วว่างานนี้จะเป็นความผิดของเธอ หญิงสาวเดินเข้าไปในบ้าน ตรงไปที่ห้องครัว สมทรงทำอาหารเย็นไว้เรียบร้อยแล้ว และยกขึ้นไปให้ผู้เป็นนายแล้ว ทว่าเจ้านายบอกปิดว่าไม่หิว วันนี้ไม่อยากกินพะแนงหรืออาหารที่ยกไปเสิร์ฟ บุษบาได้ยินดังนั้นจึงแอบทำหน้าอ หญิงสาวลงมือเจียวไข่ใส่ถั่วฝักยาวซอยและแคร่รอตที่เห็นเป็นสีเหลี่ยมเล็กๆ สมทรงมองอาหารในถาดที่จัดใหม่ตาปริบๆ

“จะพอหรือคะคุณ” นางถามอย่างไม่แน่ใจว่าไข่เจียวเนี่ยจะเอาชนะพะแนงหมู น้ำพริกอ่อนและผักสดของนางได้

“เดี๋ยวก็รู้ค่ะ” หญิงสาวตอบแค่นั้นก็ยกอาหารขึ้นไปบนชั้นสอง

ประตูห้องไม่ได้ปิดดับเหมือนเดิม หญิงสาวใช้ไหล่ดันมันออก โผล่หน้าเข้าไปก็เห็นร่างสูงนั่งพิงหัวเตียงท่ามกลางกองเอกสาร เขาเงยหน้าขึ้นมองเธอก่อนจะก้มหน้าก้มตาดูเอกสารในมือต่อโดยไม่สนใจ สवादอกไม้เย็นจุกใส่ แล้วสาวเท้าเข้าไปด้านใน เธอวางถาดอาหารบนโต๊ะข้างหัวเตียง

“ป้าสมบอกว่าคุณไม่ยอมทานข้าวกลางวัน” เธอถามกึ่งๆ ตำหนิ

“ผมไม่หิว” คนป่วยบนเตียงตอบเสียงสละบัด

“แต่คุณมียาต้องกิน” หญิงสาวบอก ตั้งใจว่าครั้งนี้จะไม่ทะเลาะ
กับเขา

“งั้นก็เอายาวางไว้ แล้วยกข้าวออกไป” คนที่ยังก้มหน้าบอก

“ยาหลังอาหารมันกัดกระเพาะนะคะ” เธอทำอย่างเริ่มฉุนฉียว

“ไหนบอกไม่ใช่พยาบาล ทำไมถึงรู้” คราวนี้เขาเงยหน้า จ้องเธอ
ตาเขม็งทีเดียว

สาวดอกไม้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันดังกรอดๆ ตั้งใจไม่ทะเลาะด้วย แต่
เขาก็ยังจ้องใจถอนเธอสิ่น่า หญิงสาวข่มกลั้นอารมณ์อยากคว้าจานข้าว
โปะหัวเขา เธอถือวิสาสะนั่งตรงขอบเตียง ยกถาดอาหารมาวางไว้บนดัก
และป้อนเขา

“คุณจะทำงานก็ทำไป แต่ปากต้องเคี้ยวข้าว”

ควีนมองซ้อนที่มีไข่เขียวขึ้นพอคำอยู่บนข้าว ปากแดงอ้ำจับ ก้มหน้า
เคี้ยวข้าวตุ้ยๆ ทำเป็นไม่เห็นค้อนน้อยๆ ที่ส่งมาให้ หญิงสาวป้อนข้าว
ชายหนุ่มจนหมดจาน แล้วยื่นแก้วน้ำพร้อมกับยาให้เขา ซึ่งก็รับไปกิน
แต่โดยดี

“ก็แค่นี้” คนป่วยเปรยขึ้นมาทั้งๆ ที่ยังก้มหน้าอ่านเอกสารในมือ

หญิงสาวแทบจะกริ๊ดร้องให้ทำทางกวนๆ ของเขา ช่างเป็นคนป่วย
ที่มีระดับความกวนเข้มข้นเหลือเกิน เธออุตส่าห์ป้อนข้าวจนเขาก็อิ่ม นอกจาก
จะไม่ขอบคุณแล้ว ยังพูดลอยๆ เหมือนเป็นหน้าที่เธอเสียอย่างนั้น

ควีนเฝ้าน้ำขึ้นเมื่อเห็นว่าหญิงสาวนั่งจ้องหน้าเขาอยู่นานแล้ว

“รอกำขอบคุณอยู่หรือไง”

เธออ้าปากค้างให้คำถามพาชื่อ แต่สีหน้าคนถามไม่ใช่ชื่อสัณนิ

“ใช่” เธอตอบอย่างกระแทกกระทั้น

“ไม่มีให้หรอก” ควีนบอก ทำหน้ายียวน “นี่เป็นหน้าที่ของคุณ”

“แต่ฉันเคยบอกคุณแล้วว่าฉันไม่ใช่พยาบาล”

‘วกลงเรือเรื่องนี้ฉันได้สิน่า ต่อให้เถียงยังไง เธอก็ต้องอยู่ดูแลเขาอยู่ดี’
หญิงสาวคิด

“คุณต้องทำกายภาพบำบัดนะคะ” เธอบอกด้วยโทนเสียงที่ต่ำลง คล้ายจะอ้อนวอน หากเขาไม่หายป่วยและเดินเหินได้เป็นปกติ ชีวิตนี้เธอคงรู้สึกผิด

“ผมจะทำกายภาพบำบัด” คำวิเลิกลวง บุษบามีสีหน้าดีขึ้น แต่คำพูดต่อมาต้องทำให้เธอหน้าซีดกว่าเดิม “แต่คุณต้องอยู่ดูแลผม”

“แต่ฉันอยู่ไม่ได้” เธอเถียงเสียงอ่อย

“ทำไม ไหนบอกไม่มีผัวไง” วาจาหยาบเถื่อนหลุดออกจากปาก คนโง่ผาง บุษบาซ้อนควัก คงต้องใช้เวลาสักพัก เธอถึงจะชินกับความเถื่อนของนายคนนี้

“ไม่มีค่ะ แต่มีพ่อแม่” เธอกระแทกเสียงตอบ

“ก็โทร. ไปขออนุญาตสิ บอกไปเลยว่าต้อง ‘รับผิดชอบ’ ผม”

ใบหน้าของหญิงสาวแดงก่ำ ยามได้ยินคำว่า ‘รับผิดชอบ’ มันเหมือนว่าเธอทำอะไรผิดมีร้ายเขา

“ไม่ได้หรอกค่ะ ถ้าคุณป้ารู้ว่าฉันเดินทางมาคนเดียวจนเกิดอุบัติเหตุล่ะก็...ชีวิตนี้ฉันคงไม่มีโอกาสไปไหนมาไหนคนเดียวอีกแล้ว”

หญิงสาวเล่าเรื่องตัวเองให้ชายหนุ่มฟัง ไล้ไปตั้งแต่เรื่องพ่อหวงพ่อหวง หวังให้เขาเห็นใจ ยอมให้เธอจ้างพยาบาลและนักกายภาพบำบัด มาช่วยรักษาเขา

คาวีนั่งฟังประวัติคร่าวๆ ของแม่สาวดอกไม้ด้วยหัวใจพองโตสรุปหลักๆ เลยคือยังไม่มีแฟน! เพราะพ่อและพี่น้องหวงมาก ตามคตวัดมองใบหน้าหวานจิ้มลิ้มที่มีเชื้อสายผสม ใบหน้าเรียว คิ้วโก่งเรียวพาดรับกับดวงตาสีฟ้าสดใส ปากนิ่มจู๋หนอย ผมยาวสลวยสีน้ำตาลปลายม้วนเป็นลอน รูปร่างอ้วนแอ้นบอบบาง

“ฉันคุณก็อยู่ดูแลผมแค่สองเดือน” คนป่วยบอกเหมือนใจดี ให้เธอ

อยู่ดูแลแค่สองเดือน กระนั้นบุษบาก็ยังไม่สบายใจ

“เกิดพ้นสองเดือนไปแล้ว คุณไม่หายละคะ” หญิงสาวก้มหน้าจูดไม่กล้าใช้คำว่าเดินไม่ได้

“ก็ทางไครทางมัน ผมดูแลตัวเองได้” คาวีบอก ซึ่งทำให้คนฟังรู้สึกหดหู่ยิ่งนัก

“แต่ฉันอยากให้คุณหายนะคะ” ตาคนพูดแดงก่ำ เดินไม่ได้แบบนี้จะดูแลตัวเองได้อย่างไร เป็นเพราะเธอแท้ๆ ความรู้สึกผิดตื้อขึ้นมาในหัวใจ หากเธอไม่เหม่อลอยจนข้ามถนนไม่ดูทาง เขาก็คงไม่เป็นแบบนี้

“ผมจะหายและกลับมาเดินได้” เพราะตาแดงๆ แท้ๆ เชียวที่ทำให้ คาวีหลุดพูดออกไป คำพูดจริงจังของเขาพาให้หญิงสาวสบายใจขึ้น มีแรงฮึดจากข้างใน ดวงตาสีฟ้าใสทอประกาย

“งั้นสองเดือนต่อไปนี่ฉันจะดูแลคุณเองนะคะ!”

“อ้อ” คาวีก้มหน้าซ่อนยิ้ม เมื่อเห็นสีหน้ามุ่งมั่นของเธอ

คำตอบรับสั้นๆ ทำให้บุษบารู้สึกดีกับชายหนุ่มมากกว่าเดิม ความจริงแล้วถ้าตัดเรื่องอารมณ์ร้อนๆ ออก ก็นับว่าเขาเป็นคนดีทีเดียว เป็นเพราะมะยมแท้ๆ เชียวที่ทำให้เธอคิดแบบนี้ มะยมชอบพูดกรอกหูเธอว่าเขาช่วยเหลือและดูแลคนงานในฟาร์มเป็นอย่างดี ไม่เอาไรต์เอาเปรียบคนงานแต่อย่างใด

“รีบกลับมาหาป้าเถอะนะ ที่นั่นมีแต่ป่าแต่เขา ยุงเยอะป่าเป็นห่วง” เสียงฟาบีโอโอดครวญมาตามสาย

บุษบาถอนหายใจพลางยิ้มให้ความน่ารักของผู้เป็นพ่อ หากพี่น้องคนอื่นฯ ได้ยินเข้าคงทำหน้าสยงของชอบกล กระนั้นแล้วเธอชอบที่คุนป้าพูดด้วยแบบนี้

“เดหลียังเที่ยวไม่ทั่วเลย” เธอออกกลับไป จะว่าไปแล้วเธอยังไม่ได้ไปไหนเลยนอกจากเดินเที่ยวในมากบาร์มีฟาร์ม

“มีแต่คนอยากหนีป่าไป ป่านี่เป็นพ่อที่ไม่ดีเลยใช้มั้ย” คนเป็นพ่อ
อดดกลับมาบ้าง

บุษบาหัวเราะขึ้นๆ ตอนนีพี่สาวเธอกำลังสร้างวีรกรรมให้คุณป้า
ป่านปวนด้วยการหนีไปกับแฟนหนุ่ม และแน่นอนว่าคนหวงลูกอย่างคุณป้า
จะต้องเป็นเดือดเป็นร้อน

“ไม่จริงหรอกค่ะ” เธอบอกกลัวเสียงหัวเราะ แม้ว่าลูกทุกคนจะ
หมั่นไปเยี่ยมเยือนขนาดไหน ฟาบีโอก็ยังอดว่าคิดถึง ป่านว่าเหงาอยู่
เสมอ บุษบาคิดถึงพี่ๆ น้องๆ ของตัวเอง บัวสวรรค์ อัญชัน การะเกด
และพุทธรักษา สืบทอดกิจการโรงแรมในเครือฟาเบรกลาส ต่างพักที่โรงแรม
ไม่กี่เซฟเฮาส์หรือคอนโดมิเนียมของตัวเอง แต่ก็เจียดเวลาแวะไปกิน
อาหารกับพ่อแม่ทุกวันหยุด ส่วนมหาโชค มหาลาภ และมหาเสน่ห์ยัง
คงเขียนหนังสืออยู่ต่างประเทศ เพราะอย่างนี้เธอจึงเป็นคนเดียวที่คุณป้า
หวงและเป็นห่วง

นั่นเพราะเธอคือคนโลกที่สุดในบรรดาพี่น้องแปดคน!

“แต่ป้าคิดถึงเดหลิ้นะลูก” คนเป็นพ่อไม่รำมือง่ายๆ เรื่องอันลูก
อันภรรยาเนะ เขาถนัดอยู่แล้วและรู้ใจลูกสาวคนนี้ดีกว่าใคร ลูกสาวคนนี้
ของเขาทั้งหัวอ่อนกว่าง่าย บุษบาไม่มีวันทำให้เขาผิดหวังอย่างแน่นอน

“แต่เดหลิ้อยากเที่ยวอยู่นี้คะ คุณป้า” เสียงหวานของบุษบา
ทำให้ปลายสายนิ่งอึ้ง ไม่คิดว่าลูกจะปฏิเสธ

“ไม่จริง ไม่จริง...”

มีเสียงไววายดังขึ้น บุษบาขยับโทรศัพท์มือถือออกจากหู
เธอได้ยินเสียงแม่แหวกลบเสียงโหยหวนของผู้เป็นพ่อ จากนั้นแม่ก็พูดมา
ตามสาย

“เดหลิหรือลูก นี่แม่นะ”

“คะแม่ เดหลิคิดถึงแม่นะคะ” เธอรีบตอบกลับด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม
ป่านี่คุณป้าคงกำลังชบ้ำแม่อยู่แน่ๆ โดนตวาดแรงอย่างนั้น คงเสีย

กำลังใจมากโข

“เที่ยวให้สบายใจเถอะ อย่าใส่ใจคุณป้าเลยนะลูก” ลีลาวดีบอกลูกสาว มีเสียงฟาปิไต้ดังแทรกตามมาทันที

“คุณกำลังสอนให้ลูกเป็นคนอกตัญญูนะ ลีลา”

จากนั้นหญิงสาวก็ได้นั่งฟังเสียงแม่แหวใส่คุณป้า ‘เจียบนะฟาปี้’ ประโยคเดียวสามารถปิดปากคุณป้าได้สนิททีเดียว บุชบารู้สึกคิดถึงผู้ให้กำเนิดทั้งสอง อย่างว่าแต่คุณป้าติดลูกเลย บางครั้งเธอยังรู้สึกกว่าตัวเองเป็นลูกแห่งอยู่เหมือนกัน บางทีเรื่องทั้งหมดอาจเกิดขึ้นจากเธอก็ได้ คุณป้าหวงลูกสาวทุกคน แต่บัวสวรรค์ อัญชันและการะเกดกล้าที่จะแยกตัวออกไปอยู่ข้างนอกโดยอ้างเรื่องงาน มีเพียงแต่เธอเท่านั้นที่ไม่กล้า

หญิงสาวมองออกไปนอกหน้าต่าง ด้านนี้มองเห็นทิวทัศน์หน้าบ้าน พระจันทร์ดวงโตทอแสงอยู่บนฟากฟ้า ฟาร์มแห่งนี้สงบสุข ลึกๆ ไปแล้วเธอยอมรับว่าพอใจที่นี่มาก ผู้คนก็ดูเป็นมิตร อากาศเย็นแค่เจ้าของฟาร์มบางทีหญิงสาวก็แอบคิดว่า นี่คงเป็นเวอร์เป็นกรรมของเธอแต่ชาติปางก่อนที่ต้องมาติดแหง็กกับคาวี ผู้ชายอารมณ์ร้าย ป่าเถื่อน พุดจาโง่งมงาย รูปร่างน่ากลัว เธอกลอกตาขึ้นมองดวงจันทร์ แบบนี้หรือเปล่านะที่เขารเรียกว่าเกลียดอะไรได้อย่างนั้น แต่ในกรณีเธอคงต้องปรับเป็น...

กลัวสิ่งไหน ได้อยู่กับสิ่งนั้น!!

5

โคติกจอมลวงโลก

สองเดือนที่คิดว่าสั้นและจะผ่านไปอย่างง่ายดาย กลับรู้สึก
ยากเย็นแสนเข็ญมากนักสำหรับบุษบา หลังจากรับปากว่าจะอยู่ช่วยดูแล
เขาได้แค่หนึ่งคืน เช้ามาเธอก็ต้องพบกับความอึดอัด เมื่อคนป่วยขอร้องให้
เธอเซ็ดตัวให้ โดยอ้างว่าวันนี้พวกพี่มะมิงงานในฟาร์มต้องทำ ไม่มีใครว่าง
เธอไปขอร้องสมทรง นางก็เอาแต่ส่ายหัวทำเฉยๆ ไม่มีใครอยากขึ้นมายุ่ง
กับควาวิสกคนเดียว

หญิงสาวยื่นกำผ้าขนหนูผืนเล็กอยู่ข้างเตียงเขา ตอนนั้นคนป่วย
ถอดเสื้อรออยู่นานแล้ว ท่อนล่างมีผ้าห่มผืนใหญ่คลุมทับ เธอไม่รู้ว่า
เขาสวมกางเกงอยู่หรือไม่ บุษบาสูดหายใจเข้าปอด ใบหน้าแดงก่ำ ย้ำ
กับตัวเองว่าเขาไม่มีผลกระทบท่อจิตใจเธอแต่อย่างใด พี่ๆ น้องๆ ของเธอ
หน้าตาดีกว่าเขาเยอะ หล่ออย่างกับเทพบุตรจุติลงมา หากเอานายถึก
ควาวิไปเปรียบ เขาก็เหมือนเห็บสุนัขจริงๆ นี่เอง

เจ้าของมือบางใช้ผ้าขนหนูเช็ดหน้าคนที่เหมือนเห็บสุนัข เอ่อ...
จะว่าไปแล้ว เธออาจเปรียบแรงไป ควาวิมีโครงหน้าค่อนข้างแข็งแรง
กรามหนา กับหมวดเคราทำให้เขาดูบึกบึนดุดัน คิ้วดกหนา ดวงตาของเขา
เป็นสีน้ำตาลคมเข้ม จมูกโด่งคมสัน และที่สำคัญปากแดงเรื่ออย่าง
คนสุขภาพดี สีปากของเขาทำให้บุษบามั่นใจว่าเขาไม่สูบบุหรี่อย่าง

แน่นอน รวมๆ แล้วควีนี่ มากบารมี มีใบหน้าพอใช้ได้เหมือนกัน หญิงสาวพยายามไม่มองให้ต่ำลงไปจากหน้าอกเขา ก็กล้ำทอ้งเป็นลอนๆ กำลังเขย่าหัวใจเธอให้เต้นรัว เกิดมาท่ามกลางผู้ชายหน้าตาดีก็จริง แต่ก็ไม่เคยได้ใกล้ชิดชายใดมากเกินพอดีสักครั้ง

“คุณหนาวหรือ” คนนั่งถอดเสื้อให้สาวเช็ดตัวถามขึ้น มุมปากแดงกระตุกเล็กน้อย ดวงตาคมๆ พร่าระยิบระยับ

“เปล่าค่ะ” บุษบาอุบอับตอบ ทำหน้าอไม่ชอบใจที่เขาถามแบบนี้นั้นเหมือนตอกย้ำให้เธอรู้สึกประหม่า ทำตัวไม่ถูก บุษบาย้ำกับตัวเอง เธอแค่ไม่คุ้นชินกับเขา ไม่ได้รู้สึกพิเศษอะไรทั้งนั้น

“แต่เมื่อคุณสิ้นนี้” เขาบอกยิ้มๆ มองไปที่หน้าต่าง “วันนี้ก็มีแดดดีนี้ ไม่น่าจะทำให้คุณรู้สึกหนาวสิ้นนะ”

คนรู้สึกหนาวสั่นแม้ปากแน่น ตวัดสายตาค้อนควักไปให้เขา คว้าเสื้อผ้าเช็ดเนื้อเช็ดตัวด้านบนให้อีกฝ่ายจะได้รีบออกไปให้พ้นๆ ห้องนี้สักที

“ฉันทเกลียด-คุณ” เธอเค้นเสียงบอกตอนเช็ดตัวเสร็จแล้ว ตั้งใจว่าพูดเสร็จจะออกไปจากห้องทันที แต่ไม่วยต้องหันกลับมา

“อย่ามาตกหลุมรักผมก็แล้วกัน” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงยียวน

“ฝันไปเถอะยะ!”

มีเสียงหัวเราะดังไล่หลัง หญิงสาวรู้สึกเหมือนมีควันออกจากหู ร้อนวาบไปทั่วทั้งหน้า ไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาเปรียบเปรยความรู้สึกตัวเองดี ระหว่างโกรธจนควันออกหูหรือโกรธจนเลือดขึ้นหน้า

ความรู้สึกโกรธจนหลุดปะทุขึ้นอีกในสายของวันนั้น หลังจากให้สมทรวงเป็นคนนำอาหารขึ้นไปให้เขาแล้ว หญิงสาวก็ต้องโมโหปริ๊ดอีกครั้ง เมื่อเด็กที่มาช่วยสมทรวงทำความสะอาดบ้านในวันนี้เรียกเธอว่า ‘นายหญิง’ สมทรวงยิ้มไม่รู้ไม่ชี้ มีหน้าซำยังไมยอมแก้ต่างให้เธออีกด้วย

“ฉันไม่ได้เป็นอะไรกับนายของเธอหรอกนะ” หญิงสาวแก้ต่าง

ให้ตัวเอง

“แล้วคุณเข้ามาอยู่ในบ้านนี้ฐานอะไรคะ”

ฟังเหมือนเป็นคำถามที่แรง แต่เห็นหน้าชื่อๆ ของคนถามแล้ว
บุษบาก็ตัดใจไม่เอาความ และใคร่ครวญถึงสถานะของตัวเอง

“ฉันมาช่วยดูแลนายของเธอ” เธอตอบออกไป

“คุณเป็นพยาบาลหรือคะ”

อีกคำถามที่ตอบไม่ยาก แต่ชวนให้อึดอัดใจชอบกล ไม่ใช่พยาบาล
แต่รีอ่านมาดูแลคนป่วย

“ไม่ใช่ ฉัน...” บุษบาอีกอัก ไม่รู้จะบอกดีไหมว่าเป็นคนทำให้
เจ้านายพวกเขาเป็นแบบนี้ สาวดอกไม้มักกลัวเด็กสาวจะไม่ชอบหน้า เหมือน
ที่นายเสือกกำลังเป็นอยู่ แม้เขาจะมองเธอดีขึ้นหลังจากเธอยอมมาดูแล
คาวิ กระนั้นแล้วบางครั้งหญิงสาวก็รู้สึกที่ตัวเองถูกจับตามองอยู่ห่างๆ

“คุณเดห์ลีเป็นคนพิเศษของนาย” สมทรงเป็นคนตอบแทน แล้ว
ไล่เด็กสาวไปทำความสะอาดอีกห้อง

“ป้าสมพุดแบบนี้ไปได้ยังไงคะ” เธอหันมากระแจะกระงอดถาม
สมทรงยิ้มก่อนตอบ “ตอบไปแบบนี้ดีแล้วค่ะ คุณเดห์ลีเป็นผู้หญิง
เดียวคนอื่นจะเอาไปพุดในทางเสียหาย”

“แค่เป็นคนพิเศษของนายคาวิเนีย ก็เสียหายแล้วค่ะ” เธอบอก
ออกไปพร้อมทำหน้าสยอง

“แหม เจ้านายบ้าหล่อนะคะ จะไม่รับไว้พิจารณาสักนิดหรือคะ”
สมทรงกระเซ้าถาม

“หน้าหนาวๆ นั้นหรือคะหล่อ ไม่เอาหรือคะ”

“อื๊ย โกงหน้าแล้วหล่อนะคะ” คนสูงวัยกว่ายังคงเชียร์เจ้านาย
ไม่เลิก สาวดอกไม้ม่ายหน้าปฏิเสธ

“ไม่สนค่ะ อีกอย่างเดห์ลีจะอยู่ที่นี้แค่สองเดือนเท่านั้น” เธอบอก
ด้วยสีหน้าจริงจัง แล้วขอตัวเดินเลี้ยวเข้าครัวเพื่อทำอาหารกลางวัน

ให้คนป่วย ไกลโทษที่เมื่อเช้าเธอโมโหและไม่ยอมยกอาหารไปให้เขา หญิงสาว จึงไม่ได้เห็นสายตาเอ็นดูจากสมทรง

“สองเดือนก็ถมเถไป” นางว่าไว้แค่นี้ก็หันไปทำหน้าที่ตัวเองต่อ

เป็นดังที่หญิงสาวคิด อาหารเช้าและยาในถาดยังอยู่ครบ
รอบๆ ตัวควีเต็มไปด้วยแฟ้มและเอกสารอีกเช่นเคย ควีเงยหน้ามองเธอ เล็กน้อยแล้วก็หันทำงานต่อ เธอเดินเข้าไปยกถาดอาหารเมื่อเช้าไป วางไว้หน้าตู้กระจก แล้ววางถาดอาหารกลางวันแทนที่ หญิงสาวนั่งบน ขอบเตียง เอื้อมไปจัดเอกสารและแฟ้มที่กระจัดกระจายซ้อนกันให้เข้าที่ ยกถาดไปวางห่างจากตัวเธอแล้วหันไปใช้ช้อนตักข้าวจ่อปาก ควีอ้าปาก กินโดยไม่มองและไม่สนใจดวงตาวานที่ขึงตาใสอย่างหมั่นไส้

บุษบาเม้มปากแน่น ทำหน้าที่ของตัวเองต่อไปก่อนจะนิ่วหน้า สงสัย การที่พวกพี่มะและคนอื่นๆ ไม่อยู่แบบนี้ หากเขาจะเข้าห้องน้ำ ห้องท่าจะอย่างไร ยิ่งเมื่อวานเธอหนีออกไปอยู่ที่ฟาร์ม มะยมอยู่กับเธอ และเธอเห็นมะกอกกับเสื้อผาลัดเปลี่ยนกันตลอดทั้งวัน และตกเย็นสมทรง ก็มาเล่าให้ฟังว่าเขาไม่ยอมกินข้าว นั่นแสดงว่าสมทรงก็ไม่ใช้คนที่คอย ช่วยเหลือเขาอย่างแน่นอน

หญิงสาวต้องปิดความสงสัยออกไปในตอนบ่าย เมื่อมีคนมาขอ พบควีและสมทรงคะยั้นคะยอให้เธอออกไปต้อนรับแทนชายหนุ่ม หญิงสาวรูปร่างสูงโปร่งมาพร้อมกับชายหนุ่มอีกสองคนซึ่งทำทางภูมิฐาน ทั้งหมดหันเหความสนใจมาที่เธอ

“สวัสดิ์ค่ะ”

เธอทักทายแขกทั้งสาม ไม่ได้แนะนำตัวเองเพราะสมทรงแนะนำให้อีกฝ่ายรู้แล้วว่าเธอเป็นใคร ทั้งสามคนมอง ‘คนพิเศษ’ ของควีเป็นตาเดียว หญิงสาวเพียงหนึ่งเดียวมองด้วยสายตาไม่เป็นมิตรนัก ซึ่งบุษบา ก็พอเข้าใจ ผู้หญิงคนนี้จะเป็นหนึ่งในสาว ๆ ที่เห็นกงจักรเป็นดอกบัว

ไม่กี่หลังในรูปทรัพย์มากกว่าอุปนิสัยของคาวี

“ยินดีที่ได้รู้จักกับคนพิเศษของคุณคาวีครับ” ชายคนแรกลุกขึ้น พร้อมแนะนำตัวว่าชื่อนวธร ส่วนอีกสองคนคือน้องชายน้องสาว นวดล และนฤมล

“เรียกผมว่าดลก็ได้ครับ” นวดลบอกหลังจากถามไถ่อายุอาณามของบุษบาแล้วพบว่าอายุเท่ากัน ส่วนนฤมลที่นั่งหน้าบูดบึ้งนั้นอายุน้อยกว่าแค่สองปี เจ้าหล่อนยังไม่ยอมพูดอะไรสักคำเดียว เอาแต่จิกตามองเธออย่างกับศัตรู

“ยินดีที่รู้จักค่ะ” บุษบาทำหน้าที่เป็นตัวแทนเจ้าของบ้านอย่างฝืนใจ

“วันนี้พวกผมมาขอดูจากัวร์นะคะ เคยเกริ่นขออนุญาตคาวีไว้หลายครั้งแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้รับอนุญาตสักที”

คนฟังนิ้วนามองสองหนุ่มหนึ่งสาวอย่างลอบประเมิน นึกสงสัยว่าเหตุใดคาวีถึงไม่ยอมให้สามคนนี้ไปดูจากัวร์

“คุณคาวีไม่ค่อยสบายค่ะ ยังไงฉันว่าพวกคุณมาวันหลังดีกว่านะคะ” เธอได้แต่บอกปิดไปอย่างมีมารยาท

“พวกเราได้ข่าวเรื่องอุบัติเหตุ ทราบว่าเจ็บเพียงเล็กน้อย” นวดลเป็นคนเกริ่นขึ้น

“คะ? อ้อคะ” บุษบาหลบเกลื่อนสีหน้างด้วยการฉีกยิ้ม โดยไม่รู้ว่ารอยยิ้มของเธอได้กระตุ้นหัวใจชายหนุ่มทั้งสองคนเข้าอย่างจัง และไปสะกิดต่อมอิจฉาของนฤมลเข้าด้วย สามพี่น้องอยู่พูดคุยต่อสักพักก็ขอตัวกลับ

บุษบามองตามท้ายรถเก๋งสีแดงไปจนลับตา ความเป็นไปได้หลังไหลเข้ามาในหัวสมอง มะยมบอกว่าคาวีเป็นที่นับหน้าถือตาของคนในหมู่บ้านและถือเป็นคนดังของจังหวัดนี้เลยทีเดียว แล้วเหตุใดบาดเจ็บขนาดนี้แล้วไม่มีใครมาเยี่ยมเขาสักคน หญิงสาวรีบเก็บงำความสงสัย

เอาไว้เมื่อสมทรงเดินเข้ามาในห้องรับแขก

“กลับไปได้ซะที” แม่บ้านสูงวัยบ่น

“ดูเหมือนป่าจะไม่ชอบพวกเขานะคะ”

“ไม่มีใครชอบหรอกค่ะ แม่แต่นาย” สมทรงบอก พร้อมทั้งเล่าเรื่องที่สามพี่น้องมาติดต่อขอซื้อเจ้าจกักร์ไปรีดน้ำเชื้อขายให้หญิงสาวฟัง ฟังผิวเผินแล้วบุษบาก็คิดว่ามันเป็นธุรกิจ การจะเลี้ยงโคตัวผู้เพื่อขายน้ำเชื้อนั้นดูธรรมดาจะตาย

“นายไม่ชอบค่ะ คือไม่เล็ก นายเลี้ยงเพราะชอบ ตัวเมียตกลูกก็แบ่งขายคนกันเองบ้าง ไม่ได้เลี้ยงเพื่อธุรกิจอะไรมากนัก” สมทรงอธิบายมากบารมีฟาร์มเลี้ยงโคขุนขายเป็นหลักอยู่แล้ว ส่วนอินดูบราซิลถือเป็นความชอบส่วนตัวของเจ้าของฟาร์ม แม้ว่าจะทำรายได้ให้มากโข แต่คาร์ก็ไม่เคยมุ่งเน้นเอากำไรทางนี้

“ฟังดูเขาเป็นคนดีจังเลยนะคะ” สาวดอกไม้อดประชุดไม่ได้

“อู๊ย เป็นคนดีมากทีเดียวค่ะ” สมทรงรับคำชมแทนคาร์อย่างหน้าชื่นตาบาน “นายไม่เคยเอารัดเอาเปรียบใคร คนละแกนี่ต่างรู้กันดี”

ปากคนดีเลิศที่สมทรงพูดถึงกำลังยื่นมองออกไปนอกหน้าต่าง ด้วยสีหน้าอึ้งทึ่ง ปากสีแดงเข้มตึงจนเป็นเส้นตรง คาร์สับถสองสามคำก่อนจะเดินกะเผลกๆ ไปที่เตี๋ย นวธรเป็นลูกเสียเจ้าของร้านทองในตัวเมือง และมีฟาร์มเลี้ยงโคอย่างอินดูบราซิลเพื่อส่งประกวด นวธรฟาร์มนับว่าเป็นที่รู้จักดีของคนทั่วไป แต่ก็ยังไม่มีชื่อเสียงมากเท่ามากบารมีฟาร์มที่โด่งดังขึ้นชื่อว่าเป็นฟาร์มส่งโคขุนชั้นดีออกขายต่างประเทศเป็นอันดับต้นๆ จกักร์เป็นโคอินดูบราซิลที่คาร์เลี้ยงเพราะชอบ ไม่ได้คิดจะต่อยอดทำกำไรจากมันแต่อย่างใด กระนั้นแล้วจกักร์ของเขาก็มียี่ห้อเสียงเพราะมันมีโครงสร้างและลักษณะที่สวยงามถูกแบบ

มือหนาปิดเอกสารข้างตัวอย่างไม่สบอารมณ์ แน่นนอนว่าหลังจากนี้นวธรและนวลจะต้องแวะเวียนมาที่นี้บ่อยขึ้น นคร เสียเจ้าของร้านทอง

ชื่อดังมีภรรยาห้าคน ลูกชายทั้งสองได้รับความเจ้าชู้มาจากผู้เป็นพ่อแบบเต็มๆ การที่พวกเขาได้เห็นนุชบาในวันนี้ ทำให้คาวิเชื่อว่าสองพี่น้องนั้นจะต้องหาเรื่องมาที่นี้อย่างแน่นอน แรกทีเดียวชายหนุ่มแทบจะวิ่งลงไปห้ามไม่ให้เธอออกไปพบพวกนั้นด้วยซ้ำ หากไม่คิดว่าสวมบทคนเป็นอัมพาตอยู่

อุบัติเหตุเล็กๆ ที่นำพาความเจ็บปวดอันใหญ่หลวงส่งให้
นุชบาต้องครุ่นคิดถึงมันอย่างใคร่สงสัย หญิงสาวให้มะยมพาเธอไปเล่นน้ำที่ลำธารโดยมีเด็กสาวชื่อแฉ้วไปด้วย แฉ้วเป็นเด็กสาวในหมู่บ้านพูดไทยตกอีสานอยู่ตลอด นุชบาชอบแฉ้ว หลังจากที่เคยขุ่นเคืองแฉ้วที่เรียกเธอว่านายหญิง แต่เห็นหน้าชื่อๆ แล้วเธอโกรธไม่ลงจริงๆ

สองสาวหนึ่งหนุ่มเดินผ่านกระต๊อบมากบารมี มะยมบอกว่าที่นี่คือสถานที่โปรดของคาวิ นุชบาเลยยื่นจมูก ทำเสียงขึ้นจมูกเบาๆ ให้เจ้ากระต๊อบโลโซมากบารมีแห่งนั้น

มะยมนำเบ็ดตกปลาไปด้วย บอกว่าเดินย้อนลำธารขึ้นไปที่นี่สามารถนั่งตกปลาได้ นุชบาบอกให้มะยมไปตกปลาตามสบาย ส่วนเธอและแฉ้วจะเล่นน้ำกันตรงนี้ พี่มะคนน้องยอมไปแต่โดยดี เพราะเห็นว่าที่นี่ไม่มีอันตรายใดๆ

“แฉ้วทำงานที่ฟาร์มนานหรือยัง” หลังจากแช่ตัวลงในน้ำสูงประมาณเอวแล้ว สาวดอกไม้ก็เปิดฉากถามแบบล้วงลับตบแตกทันที

“หนูมาเฝ้างานที่นี่เมื่อห้าปีที่แล้วจ๊ะ แต่เข้าออกฟาร์มตั้งแต่จำความได้” แฉ้วขยายความว่าพ่อแม่เธอเป็นคนเก่าคนแก่ที่ทำงานมาตั้งแต่รุ่นบรรณซึ่งก็คือพ่อของคาวิ

“อืม ดูท่าคุณคาวิเนี่ย เขาเป็นคนกว้างขวางนะ” สาวดอกไม้เปรย แฉ้วได้ยินดังนั้นจึงพยักหน้าหงิกๆ

“นายเป็นที่รู้จักของคนในจังหวัดคะคุณ ฟาร์มเฮามีชื่อเสียงมาก”

“เหรอ” บุษบาลากเสียงยาวถาม พร้อมกับทำหน้าสงสัย “แล้วทำไมเขาบาดเจ็บขนาดนี้ ไม่มีคนมาเยี่ยมบ้างละ” วกเข้าสู่ประเด็นหลักที่เธออยากรู้

“บาดเจ็บ?!” เด็กแก้วทำหน้างง ก่อนพูดแก้ “นายแค่เป็นหัตถ์บสบายนิดหน่อยเท่านั้นเอง” น้ำเสียงและสีหน้าซื่อๆ ยังให้บุษบาเชื่อสนิทใจว่าเด็กสาวไม่รู้เกี่ยวกับอุบัติเหตุของเขา หรือพูดอีกอย่างคือไม่รู้เรื่องเขาบาดเจ็บ

“แต่เมื่ออาทิตย์ก่อนเขาเกิดอุบัติเหตุนะ” เธอทำเป็นท้วงด้วยสีหน้าซื่อพอกัน

“โอ๊ยคุณขา กะอีแค่รถเสียหลักวิ่งไปชนหลักกิโล บได้เจ็บอะไรมากมายหรอกคำ ถ้าเจ็บมากปานนี้ท่านผู้ว่าคงแห่เอาของมาเยี่ยมหรือไม่นายบรรณท่านก็กลับจากต่างประเทศมาดูแลสุขภาพแล้ว”

บุษบามองแต่วิ่ง เด็กสาวเห็นดังนั้นจึงรีบพูดต่อ

“จริงๆ นะคะคุณ ถึงหนูจะลงงานตอนนายเกิดอุบัติเหตุ แต่หนูก็ไปเยี่ยมนายที่โรงพยาบาลนะ”

“เออ แต่วางานตั้งแต่วันไหน แล้วกลับมาทำงานตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ก็ลาช่วงอาทิตย์ที่แล้วนั่นแหละคำ เพิ่งกลับมาทำงานวันนี้เอง” คำตอบแสนซื่อของเด็กสาวเหมือนน้ำร้อนที่ราดลงกลางใจบุษบา แม้จะแช่อยู่ในน้ำเย็นๆ แต่เธอก็รู้สึกเดือดปุดๆ เลยทีเดียว ถ้าเป็นอย่างที่แก้วพูดละก็ แสดงว่าควาวิหรือไอ้ถิกนั่นหลอกหลวงเธอ ที่ไม่มีใครขึ้นไปดูแลเขาก่อนหน้านี้ยิ่งส่อเค้าว่าเธอกำลังโดนกระเบื้องหรือไอ้โคถึกหลอกเข้าแล้ว

“คุณถามเห็ดหยังเหรอคะ” เด็กแก้วเห็นหญิงสาวเงยไปจึงรีบถาม

“เปล่าหรอก ฉันแค่สงสัยนะ ถ้าเป็นคนดังจริง ไม่สบายก็น่าจะมีคนมาเยี่ยมบ้าง” หญิงสาวข่มเสียงให้เป็นปกติ ริมฝีปากขมขมิบสรรเสริญฝ่ายที่มีเค้าจะโกหกไปด้วย เธอเริ่มมั่นใจกับข้อสันนิษฐาน

ตัวเองบ้างแล้ว คนที่เป็นอัมพาตเหตุใดถึงยังใจเย็นทนทำงานคนเดียวได้ มันต้องพุ่มพ่าย อาละวาดทั้งวันสิ ใครที่ไหนจะทำให้ใจได้รวดเร็วปานนั้น

มะยมรับรู้ถึงความผิดปกติของหญิงสาวได้ตอนกลับบ้าน

บุษบาพูดน้อยลง ในขณะที่เธอยังคงพูดแจ้วๆ เหมือนขาไป พอถึงบ้าน สาวดอกก็ไม่ก็ขอตัวขึ้นห้องทันที ทั้งให้คนสนิทของควาเฒ่ามองตามด้วย สายตาเป็นห่วง

“ดูคุณเขาคือเป็นห่วงนายจั่งเลยนะอ้าย” แล้วพูดด้วยน้ำเสียงขึ้นชม

“อือ” มะยมตอบทั้งที่ยังตั้งใจท่าทางเสียบั่นผิดปกติของบุษบา ทุกครั้งที่ออกไปเที่ยวบริเวณรอบๆ ฟาร์ม บุษบามักจะถามไถ่ ไม่ก็หยิบกลิ้งขึ้นมาเก็บภาพเสมอ ซึ่งขาไปหญิงสาวก็เป็นอย่างนั้น

“คุณเดหลี เธอถามเรื่องนายใหญ่เลยนะ” เด็กแต่ยังไม่เลิกพริ้ม เป็นเหตุให้มะยมหันขวับมามองเด็กสาว

“เอ็งว่าอะไรนะ คุณเดหลีถามเรื่องนายจั่งไหนหรอ”

“ใช่จ๊ะ ดูเธอเป็นห่วงเรื่องที่นายรถชนเมื่ออาทิตย์ก่อนนะ”

ได้ยินดังนั้นมะยมถึงกับกลืนน้ำลายลงคอ แหงนหน้ามองขึ้นไปบนชั้นสองของบ้านด้วยสายตาเป็นห่วงผู้เป็นนาย

งานนี้ไม่แค่กลัวว่าพี่ถึกของบุษบาจะโดนจับได้!!

อาหารเย็นที่ส่งกลิ่นหอมฉุยทำให้กระเพาะของคนป่วย

ร้องโครกคราก วันนี้นุชบาบอกให้เขาลงมากินอาหารเย็นที่ห้องอาหาร โดยให้ผู้ชายอีกสี่คนไปช่วยอุ้มเขาลงมาด้านล่าง ควาเฒ่าไม่สนใจสายตาแปลกๆ ของพี่มะคนน้อง ที่ทำท่าจะพูดบางอย่างกับเขา ชายหนุ่มมัวแต่ฟังเสียงหวานๆ และเคลิบเคลิ้มกับรอยยิ้มหวานละลายใจ

วันนี้หญิงสาวทำแกงเผ็ดเปิดย่าง แล้วเข้ามาทำหน้าที่ตักแกงให้เจ้านาย เด็กสาวยืนอยู่ตรงกลางระหว่างควาเฒ่าและเธอ จังหวะที่เด็กสาว

จะวางถ้วยตรงหน้าเจ้านายหนุ่ม จู่ๆ สาวดอกไม้ก็ลุกพรวดพราด เป็นเหตุ
ให้น้ำแกงในถ้วยเล็กๆ กระฉอก

“อ้ากกก!!!”

ความร้อนของน้ำแกงรดลวกผิวเนื้อบริเวณต้นขาแกร่งเต็มๆ

หญิงสาวปราดเข้าไปหาเขา “อ๊วย คุณคาวี” เธอร้องด้วยน้ำเสียง
ตระหนกก็จริง แต่มีอบางกลับคิดว่าบ่าชายหนุ่มไม่ให้ขยับ ทำให้คนแก่ง
ป่วยตระหนักถึงบทบาทตัวเอง กรามหนาขบเข้าหากัน ชมกลิ่นอาการ
ปวดแสบปวดร้อนท้องอยู่ในใจอย่างเดียวว่า...

‘กูไม่มีความรู้สึกในส่วนนี้!!’

เสียงร้องเจ็บปวดในที่แรก ยังให้หนุ่มมะสองพี่น้องกรูเข้ามาในห้อง
ทันที ตามติดด้วยสมทรง ทุกคนต่างตกตะลึงกับภาพที่เห็น สาวดอกไม้
ลอบยิ้มสะใจ เธอทันได้เห็นตอนคนปวยสะดุ้งเฮือก กระดกกันขึ้นตาม
สัญชาตญาณ

“เดหลี เอ่อ ฉันขอโทษค่ะ ตัวอะไรไม่รู้ไต่เข้าฉัน” เธอขอโทษเสียง
อ่อนอ่อยอย่างสำนึกผิด หันไปบอกมะยมให้เข้ามาดูเจ้านาย

รอยแดงเพราะโดนน้ำร้อนลวกทำให้หนุ่มมะสองลูกมะแสบสุดปาก
ด้วยความเจ็บแทนผู้เป็นนาย สมทรงกระวีกระวาดไปตัดว่นหางจระเข้
หลังบ้าน ส่วนมะกอกกับมะยมอุ้มเจ้านายไปที่ห้องนั่งเล่น จากนั้นก็นำ
ผ้าชุบน้ำมาช่วยกันเช็ดทำความสะอาดช่วงขาโดยไว

ใบหน้าส่วนที่ปราศจากหนองเคราขึ้นสีแดงก่ำ กรามหนายังขบกัน
จนเกิดเสียง บุชบาทำหน้าเจี๊ยมเจี๊ยมเดินตามไปติดๆ ใ้การเดินตามติดๆ
ของเธอเนี่ยละ ที่ไม่เปิดโอกาสให้คนปวดแสบปวดร้อนได้ร้องระบายออก
มาบ้าง ส่วนตัวก็เอาแต่หลบอยู่ด้านหลังสาวดอกไม้

“ฉันขอโทษนะค่ะ” เธอทำหน้าที่เหมือนจะร้องให้รับผิดแทนแล้ว

“ไม่เป็นไร ผมไม่เจ็บหรอก” เขากลั่นใจตอบ ทั้งๆ ที่รู้สึกเจ็บปวด
ผิวเนื้อบริเวณขากำลังเต้นตุบๆ ชายหนุ่มนั่งนิ่งเหมือนไม่รู้สึก ะหว่าง

ที่สมทรวงนำว่านหางจะเข้ามาทาบผิวให้

“แปลกนะคะ หมอบอกว่าคุณสูญเสียการรับรู้ในส่วนนี้ แต่ทำไมฉันเห็นคุณร้องเสียงดังเหมือนเจ็บปวด”

หญิงสาวที่นั่งห่างออกไปถามขึ้น ใบหน้าของมะยม มะกอก และสมทรวงต่างซีดเผือด ส่วนตัวทำหน้างมอเง้านายกับหญิงสาวสลับกันคงมีแต่ชายผู้มีหมวดเคราปกคลุมเท่านั้นแหละ ที่ยังคงตีหน้านิ่งเหมือนเดิม

“ผมตกใจ” ชายหนุ่มอ้างถึงสัญชาตญาณเดิมๆ

“เหวอคะ ฉันก็สงสัยว่าคุณหายดีแล้วซะอีก” เธอทำเสียงเหมือนโล่งใจ จิกตามองต้นขาแกร่งที่มีรอยแดงอย่างเห็นได้ชัด มันจะไม่แดงได้อย่างไรในเมื่อเธอยกมาเสิร์ฟตอนมันเดือดสุดๆ หญิงสาวลุกไปคุกเข่าตรงหน้าเขา สมทรวงเห็นท่าทางอยากจะช่วยจึงร่ามือ บุษบาส่งยิ้มหวานแทนคำขอบคุณ

ยิ้มของเธอสร้างความประหลาดใจพริ้วแก่คนเจ็บยิ่งนัก ก็ยิ้มแบบนี้ไม่ใช่หรือที่ทำให้เขาต้องมานั่งเจ็บปวดอยู่แบบนี้

“อ้ากก!!” จู่ๆ คนบอกไม่เจ็บก็แหกปากร้อง

“อ้าว เจ็บเหวอคะ” คนทำร้องถามเสียงตกใจ แต่มือยังคงคว้าหางจะเข้กับแผล จงใจลากให้เหลี่ยมหนามที่ตัดไม่หมดโดนผิวเนื้อเขาเต็มๆ

ลูกตาวาววับติดกับสีหน้าสลด ทำให้คำวิฐูว่าเธอจงใจแกล้งเขาพอรู้เช่นนั้นวิญญาณโคถึกที่ถูกสะกดก็ตื่นขึ้นทันใด อาการปวดแสบปวดร้อนตรงแผลทำให้ชายหนุ่มขาดสติ เกิดมาเพิ่งเคยมีคนที่ทำแบบนี้กับเขา

คราว! ชายหนุ่มบิดกะละมังสแตนเลสด้านข้างออก ร่างหนาใหญ่ผุดลุกขึ้น แล้วแผดเสียงถาม

“นี่คุณจงใจแกล้งผมใช่ัย!”

“นาย!” มะยมรีบเรียกผู้เป็นนายหวังจะย้าเตือนถึงหัวโขนที่กำลัง

สวมอยู่

“มึงอย่าเสือก ออกไปให้หมดเลยไป!” คนโมโหไล่ส่วนเกินออกไปจากบ้าน ไม่ต้องรอให้ไล่ซ้ำสอง สองพี่น้องตระกูลมะพากันดึงแขนแม่ตัวเอง และตัวออกไปทันที

ท่าทางโมโหร้ายของชายหนุ่มทำให้คนที่ขำปนสะใจในทีแรกใจแป้ว บุษบาก้าวถอยหลัง เมื่อโคถึกตัวดำส่ายตามาที่เธอ ห้องทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ เธอได้ยินเพียงเสียงหายใจพืดพาดเหมือนโคคึก เอ๊ย โคโกรธ

“คิดว่าตัวเองเป็นนางเอกละครหรือไง”

ประโยคแรกของเขาที่เล่นเอาเธออึ้ง บุษบาคิดบททวนอยู่หลายตลบ ว่าจังหวะไหนหรือตอนไหนที่เธอสวมบทนางเอก

“แล้วคุณล่ะ คิดว่าตัวเองเป็นพระเอกงั้นหรือ ถึงได้แกล้งพิการเพื่อให้ฉันมาดูแล” เธอสวนไปทันควัน หากเขากล่าวหาว่าเธอเล่นเป็นนางเอก อีตาทนวดถึนี้ก็สวมบทพระเอกก่อนเธอละ!

“ก็เออสิ ขาผมเจ็บขนาดนี้เป็นเพราะคุณ” คาวีขึ้นไปตีผิวก ไม่สนใจข้อกล่าวหาเรื่องที่ตัวเองโกหกแต่อย่างใด

“ขาคุณเจ็บนิดเดียว ไม่ได้เป็นอัมพาตอย่างที่คุณให้หมอโกหกซะหน่อย” บุษบาพูดแล้วก็เดือดปุดๆ กำหมัดแน่น คิดย้อนไปถึงวันที่อยู่หน้าห้องฉุกเฉิน

“ผมเพิ่งหาย ไอมะยมมันทำผมตกเตียง เส้นประสาทมันเลยพลิกกลับ” พี่ถึกยังแถมต่อหน้าด้านๆ ว่าเส้นประสาทที่พันกันเป็นเปียสามมันพลิกกลับคืนมาแล้ว

“ไอ้คนโกหก คุณไม่ได้เป็นอะไรตั้งแต่ที่แรก” หญิงสาวตะเบ็งเสียงด้วยความโมโหสุดขีด เธอพลาดเรื่องท้องโลกกว้างไปเพราะเขาคนเดียว กลุ้มใจจนกินไม่ได้นอนไม่หลับก็เพราะเขาคนเดียว

“อย่ามากล่าวหาฉันนะคุณ ไม่งั้นผมจะฟ้องหมิ่นประมาท” คนโกหก

ทั้งตัวนั่งบนโซฟา สีหน้ากวนอารมณ์ ทำให้บุษบาไม่อยากจะไป
จ้างเล็บตะกุ่มหน้าเขาหากไม่สำเหนียกได้ว่าเธอนั้นเปรียบเหมือนมด เมื่อ
เทียบกับพญาช้างสารอย่างเขา

“คนทุเรศ! โกหกหน้าตาย แกล้งทำเป็นป่วยแล้วพาฉันมาปักขัง
อยู่ที่นี่”

คำวิ้ยกโหล่มองหญิงสาว “พูดผิดแล้ว คุณเต็มใจมาต่างหาก คน
ที่โรงพยาบาลเห็นกันหมดว่าคุณให้อุ้มะสองคนพามาที่ฟาร์ม”

คนฟังได้แต่อ้าปากค้าง เกิดมาไม่เคยพบเคยเจอใครหน้ามึนเท่านี้
มาก่อน “ผู้ชายหน้าด้าน!”

“ว่ายังไง ผู้หญิงหน้าบาง! จะมายืนหน้าแดงตัวสั่นหาพระแสงอะไร
ง่วงก็ขึ้นนอนไป!!” เขาทำเป็นยิ้มเยาะไล่ให้เธอนอน เพราะตอนนี้
เขาปวดแผลจะตายแล้ว!

เจอประโยคกวนๆ แถๆ มากเข้า สติของบุษบาถึงกับกระเจิง
เธอก็กรีดร้องแล้วพุ่งเข้าไปทุบตีเขา คำวิ้ยเหมือนรออยู่แล้ว ชายหนุ่มรวบ
เอวคอดกั้วเอาไว้ ไม่สนมือไม้ที่ทั้งทุบทั้งตบใส่ป่าใส่หน้า

“กร๊อต!!” บุษบากรีดร้องด้วยความฉวาเมื่อเขาทำปากจู๋ริมฝีปาก
แดงๆ จกแก้มนวลของเธอแบบไม่ยั้ง

“ไอ้ถึกบ้า คุณมาหอมแก้มฉันทำไม!” เธอตวาดแหวพร้อมกับ
หลบรอยสัมผัสจากปากแดงๆ ของเขา

“ก็แล้วคุณมาตีผมทำไมล่ะ” เขาย้อนถามทั้งๆ ที่หอมแก้มเธอ
ไม่หยุด

“ก็คุณมาโกหกฉันทำไมล่ะ” หญิงสาวกางนิ้วมือแล้วดันใบหน้า
คุदनออกห่างสุดฤทธิ์ เธอหอบแฮกๆ อยู่บนตักเขา

“ผมเจ็บจริงๆ” พูดถึงความเจ็บแล้ว มันก็เล่นชานเพิ่มระดับ
ความเจ็บขึ้นมาทันที นั่นเพราะเธอดันปัดๆ อยู่บนตักเขา ตรงที่มีแผล
น้ำร้อนลวกปวดแสบปวดร้อน บุษบาเห็นสีหน้าเขาแล้วจึงรีบดึงออกจาก

ปลดออกแขนแข็งแรง แกร่ง คาวีไม่ยอมปล่อยไปง่ายๆ ชายหนุ่มยกหญิงสาวมานั่งข้างกายใช้อ้อมกอดพันรัดนาการเธอเอาไว้

“ปล่อย!”

“ไม่ปล่อย เราต้องคุยกัน” ปวดแสบมากแค่ไหน ชายหนุ่มก็ยังยืนกรานจะคุยกับหญิงสาว

“เราไม่มีเรื่องต้องคุยกันอีกแล้ว คุณไม่ได้เป็นอัมพาต และฉันก็จะกลับบ้าน!”

“แต่ข่าผมเจ็บจริงๆ” เจ้าของฟาร์มมหาทางรังหญิงสาวเอาไว้ ปล่อยไปตอนนี้มีหวังโดนพ้อประจานแน่ๆ ยิ่งเขาออกตัวให้เธอเป็นลูกสะใภ้แล้วด้วย

“แล้วทำไมคุณต้องโกหกว่าเป็นอัมพาตด้วยเล่า” เธอถามพร้อมกับเดินร่นออกจากอ้อมกอดเขา หัวใจเต้นตึกๆ รวดเร็วทำให้เธอกังวลนิดๆ ไขว่ถามันจะเต้นแรงเพราะโมโหเพียงอย่างเดียวเสียเมื่อไร

“ก็วันแรกมันไม่รู้สึกละไรจริงๆ นี่ หมอก็เลยคิดว่าผมเป็นอัมพาต” เขายังแถมต่อ

“หมอที่ไหนจะคิด ถ้าคุณไม่ติดสินบนให้หมอโกหก” เธอดักอย่างรู้ทัน

“เฮ้ หมอเขามีจรรยาบรรณนะคุณ อย่ากล่าวหากันมั่วๆ” คาวีท้วงความจริงแล้วคนที่ไปบอกเธอหน้าห้องฉุกเฉินคือบุรุษพยาบาลที่รู้จักกับเขาต่างหาก ให้อ้อมเพื่อนเขามันไม่ยอมช่วย เขาเลยยืมเสื้อคลุมของเพื่อนให้คนรู้จักใส่ ส่วนพวกลูกน้องอีกสิบคนที่ทำจะเป็นจะตายหน้าห้องฉุกเฉินนั้นก็รู้แหวกัน ทุกคนรู้ดีเสียวละว่าเขาไม่ได้เป็นอะไรมากแต่เต็มใจเล่นกันให้สมบทบาท

ได้ข่าวว่าจ้างสามร้อย พวกนั้นเล่นสามพัน เกินค่าตัวไปมากโข...

“คุณมันจอมแฉ จอมลวงโลก!” บุษบาตากราดอย่างเหลืออด ไม่นึกเลยจริงๆ ว่าเขาจะเป็นคนแบบนี้ จนป่านนี้แล้วยังไม่ยอมรับว่า

ตัวเองโกหก!

“ผมแค่เป็นคนเที่ยงตรง ชอบความยุติธรรม ต้องการให้คุณ
รับผิดชอบก็แค่นั้น” ตัวพ่อเรื่องการแถบอกอย่างไม่อินซังชอบกับสายตา
กล่าวหาของเธอ

“เลิกกอดฉันซะที” สาวดอกไม้แห้วเสียงขุ่น เมื่อเห็นว้างอย่างไร
เขาก็ไม่ยอมรับ ถ้าเป็นแบบนี้เธอก็ไม่มีเหตุผลที่จะอยู่ที่นี้อีกต่อไป

“เลิกดินฉันซะทีสิ” เขาบอกกวนๆ ขณะที่ยังกอดเธอแน่น

คนตัวบางเลิกดินชัดขึ้น “ปล่อยสิ” เธอส่งเสียงกระเจ้ากระงอด

“อีกเดี๋ยวสิ” โคถึกจอมลวงโลกเอียงหน้าซบปากบอบบาง “เจ็บ
แผล...” เขาอดเสียงอ่อนเมื่อรู้สึกเหมือนเนื้อตรงต้นขาถูกขื่นมาตั้นได้

“งั้นก็ปล่อยสิ ฉันจะได้ดูแผลให้” บุษบาถอนหายใจ “ไม่รู้เข้าสู่อารมณ์นี้ได้ยังไง ทั้งๆ ที่เขาและเธอทะเลาะกันอยู่แท้ๆ หญิงสาว
เหลือบมองรอยแดงบนต้นขาเขาแล้วนัวหน้า อนุมานว่าเขาคงเจ็บมาก
ทีเดียว

“สัญญามาก่อนสิ” คนตัวโตบอกเสียงขรึม “ว่าคุณจะไม่หนีผม
ไปไหน”

หญิงสาวแก้มร้อนเห่อ น้ำเสียงเขาฟังดูจริงจังกว่าตอนทะเลาะ
กับเธอเสียอีก

“คำมีดแบบนี้ ฉันจะไปไหนได้” เธอไม่สัญญา รู้สึกแปลกๆ ยาม
อ้อมกอดแข็งแกร่งคลายออก หญิงสาวรีบดูแผลให้ โดยมีคาวีนั่งจ้อง
ไม่วางตาด้วยสีหน้าที่อ่านไม่ออกว่ากำลังคิดอะไรอยู่

จะถอดใจหรืออีตู้ ก็สุดจะหยั่งรู้ได้...

หรือไม่ก็กำลังตั้งใจว่าจะใช้แผนสุดท้ายดีหรือไม่

‘ทุบหัว...ลากเข้าห้อง ปลุกปล้ำทำเมีย เสก ‘ตัวประกัน’ เข้าห้อง
แบบม้วนเดียวจบเสียดีไหมหนอ...’